

സുഫിമാർഗവും
പ്രവാചകന്മാരുടെ മാർഗവും

ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽ ഹമീദ്

യുവത ബുക്ക് ഹൗസ്

മർകസുദ്ദാഖ്, ആർ.എം. റോഡ്

കോഴിക്കോട് - 2

Soofimargavum Pravachakanmarude Margavum

(Malayalam)

Author

Cheriyamundam Abdul Hameed

Publishers

Yuvatha Book House

P.B. No. 524, R.M. Road, Calicut - 2 Ph : 701812

Typesetting

Edlin DTP Centre, Calicut

Cover

Ayyoob

Price

Rs. 15.00

Copyright Reserved

YBH 106

EN 2000

12/97

ഇറാനിലെ 'ആയത്തുല്ല്' മാരുടെ ആശീർവാദത്തോടെ സുന്നിമുസ്‌ലിംകളെ ആദ്യം സൂഫിസത്തിലേക്കും പിന്നീട് ശീഇസത്തിലേക്കും ആകർഷിക്കുവാനുള്ള ആസൂത്രിതമായ നീക്കങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

അദൈവതത്തെയും സൂഫിസത്തെയും സമന്വയിപ്പിച്ച് സർവമത സത്യവാദത്തിലൂടെ മതേതരതയിന് അനിതര ദാർശനികമാനങ്ങൾ നൽകാൻ വെമ്പുന്ന അമുസ്‌ലിം ബുദ്ധിജീവികളെയും ആധ്യാത്മിക ഔന്നത്യം നേടിയവരാണ് സ്വയം ഭാവിക്കുന്ന 'ഉൾസാരമുസ്‌ലിം'കളെയും കൂട്ടുപിടിച്ച് സൂഫിസത്തെ ആത്മീയജ്ഞാനത്തിന്റെ പാരമ്യമെന്ന നിലയിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ കേരളത്തിലും കാര്യമായ ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ശബ്ദാബ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ലേഖനങ്ങളോട് പ്രതികരിച്ച് പ്രൊഫ. അഹ്മദ്കുട്ടി ശിവപുരം എഴുതിയ കത്തും ലേഖകന്റെ മറുപടിയും അനുബന്ധമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

പ്രസാധകർ

മർകസുദ്ദുഅ്വ

10-12-97

സുഫിമാർഗവും പ്രവാചകന്മാരുടെ മാർഗവും

ഇറാനിലെ 'ആയത്തുല്ല'മാരുടെ ആശീർവാദത്തോടെ സുന്നി മുസ്ലിംകളെ ആദ്യം സുഫിസത്തിലേക്കും പിന്നീട് ശീഇസത്തിലേക്കും ആകർഷിക്കാനുള്ള ആസൂത്രിതമായ നീക്കങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അദ്വൈതത്തെയും സുഫി സത്തെയും സമന്വയിപ്പിച്ച് സർവമതസത്യവാദത്തിലൂടെ മതേതരത്വത്തിന് അനിതരദാർശനികമാനങ്ങൾ നൽകാൻ വെമ്പുന്ന അമുസ്ലിം ബുദ്ധിജീവികളേയും, ആധ്യാത്മിക ഔന്നത്യം നേടിയവരാണ് സ്വയം ഭാവിക്കുന്ന 'ഉൾസാർ മുസ്ലിം'കളെയും കൂട്ടുപിടിച്ച് സുഫിസത്തെ ആത്മീയജ്ഞാനത്തിന്റെ പാരമ്യമെന്ന നിലയിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ കേരളത്തിലും കാര്യമായ ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്.

വിശുദ്ധ ഖുർആനിന്റെയും തിരുസുന്നത്തിന്റെയും പിൻബലമില്ലാത്തതും ഇസ്ലാമിന്റെ മൗലികതത്ത്വങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധവുമായ സുഫിസം വിസ്മയകരമായ വാഗ്വിലാസംകൊണ്ട് ഒരു വലിയ വിഭാഗമാളുകളെ എക്കാലത്തും ആകർഷിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം ചിന്തക്ക് അസാമാന്യമായ ആഴമുണ്ടെന്ന് കരുതുന്നവരാണ് ഇതിൽ ഏറിയ പങ്കും. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഖുർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും ആശയതലം തീരെ കനം കുറഞ്ഞതാണ്. പക്ഷെ, അത് ഖുർആനിന്റെയോ മുഹമ്മദ് നബിയുടെയോ 'കുറ്റ്'മായിട്ട് അവർ കാണുന്നില്ല. ബുദ്ധിപരമായി വളരെ താണനിലവാരത്തിലുള്ള അറേബ്യൻ ജാഹിലിയ്യാ സമൂഹത്തോട് സംവദിക്കാൻ അങ്ങനെയൊക്കെയേ പറ്റൂ എന്നതുകൊണ്ട് ആ 'കനംകുറവ്' അനിവാര്യമായിരുന്നവത്രെ. എന്നാൽ ആത്മീയതയുടെ ഉച്ചകോടി കണ്ട സുഫിരത്നങ്ങൾ ഖുർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും ശരീഅത്തിന്റെയും പ്രത്യക്ഷതലങ്ങൾക്ക് അതീതരാണ്! ഇങ്ങനെ പേടകുന്നു സുഫീചിന്ത. സുഫിസത്തിന്റെ ഒരു വക്താവ് അതിന്റെ മഹത്വം വിവരിക്കുന്നത് നോക്കുക :

“ഏകാന്തതക്കും ധ്യാനത്തിനും നൽകിയ പ്രോത്സാഹനം കാരണം സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ അശാന്തിയുടെ നാളുകളിൽ തസവ്വൂഫ് ഇസ്ലാമിക ലോകത്തെ ഒന്നാംരാമം പ്രതിഭകളെ ആകർഷി

ക്കുകയും പതുക്കെ അവരെ കീഴ്പ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ആളുകളുടെ മനസ്സിൽ അത് ഇശ്ഖിന്റെ അഗ്നി തെളിയിച്ചു. ഇവിടെ സുഹിമാർഗ്ഗം റാബിഅ ബസരിയുടെ കഥ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. അവരുടെ ഒരു കൈയിൽ വെള്ളവും മറു കൈയിൽ അഗ്നിയുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ആവശ്യം അന്വേഷിച്ചവരോട് അവർ പറഞ്ഞത്രെ. 'വെള്ളം കൊണ്ട് നരകാഗ്നി കെടുത്തണം, സ്വർഗം തീ കൊണ്ട് ചൂട്ടെരിക്കുകയും'. അപ്പോൾ ആളുകൾ നരകഭയത്തിൽ നിന്നും സ്വർഗപ്രതീക്ഷയിൽ നിന്നും മുക്തരായി ശുദ്ധ സ്നേഹത്താൽ പ്രചോദിതരായി പ്രവർത്തിക്കും!' ('വിവേകം' മാസിക '95 ജൂൺ 15-30)

വിശുദ്ധഖുർആനിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതനുസരിച്ച് പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രബോധനവിഷയത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ഇനമാണ് സ്വർഗത്തെ സംബന്ധിച്ച സുവിശേഷവും നരകത്തെ സംബന്ധിച്ച താക്കീതും. അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തോടൊപ്പം വിശുദ്ധഖുർആനിൽ ഇരുപത്തഞ്ച് വചനങ്ങളിൽ അന്ത്യദിനത്തിൽ അഥവാ പരലോകത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസവും സദകർമ്മവും സ്വീകരിച്ചവർ ശാശ്വതമായി സ്വർഗത്തിലും അതിനെതിരായ നിലപാട് സ്വീകരിച്ചവർ ശാശ്വതമായി നരകത്തിലും കഴിയേണ്ടിവരുന്ന കാര്യം അനേകം ഖുർആൻവാക്യങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. 'ഇശ്ഖി'ന്റെ അഗ്നികൊണ്ട് സ്വർഗം ചൂട്ടെരിക്കാമെന്നോ 'ഇശ്ഖി'ന്റെ വെള്ളം കൊണ്ട് നരകം കെടുത്തിക്കളയാമെന്നോ യാതൊരു പ്രവാചകനും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. നരകഭയവും സ്വർഗപ്രതീക്ഷയും ശുദ്ധസ്നേഹത്തിന് തട്ടസ്സമാണെന്നും അവരാരും കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല. സ്വന്തം പുത്രിയോട് 'നീ തന്നെ നിന്നെ നരകത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കണം' എന്ന് ഉപദേശിച്ച മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ അല്ലാഹുവോടുള്ള സ്നേഹം ശുദ്ധമായിരുന്നില്ല എന്നാണോ 'നരകഭയത്തിൽ നിന്നും സ്വർഗപ്രതീക്ഷയിൽ നിന്നും മുക്തമായ ശുദ്ധസ്നേഹ'ത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നവരുടെ വിചാരം? ആരാധകനെന്നും ആരാധ്യനെന്നും ഭേദം കല്പിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് വാദിക്കുന്ന സുഹിമാർഗ്ഗ പ്രകാരം 'ഇശ്ഖി' (ദൈവത്തോടുള്ള ആദ്യമായ പ്രേമം) പോലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അപ്രസക്തമാണ്. പ്രേമിക്കുകയും പ്രേമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന രണ്ട് അസ്തിത്വങ്ങൾ (ദൈവതം) ഇല്ലെങ്കിൽ പ്രേമം ഒരു അകർമ്മക്രിയയാകേണ്ടിവരും. അല്ലാഹുവിന്റെ ശരീഅത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കാതെ 'ഇശ്ഖി' അവകാശപ്പെട്ട് നടന്ന യഹൂദരെയും ക്രൈസ്തവരെയും വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ആക്ഷേപിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

“യഹൂദരും ക്രിസ്ത്യാനികളും പറഞ്ഞു: ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മക്കളും അവന് പ്രിയപ്പെട്ടവരുമാകുന്നു എന്ന്. (നബിയേ), പറയുക: പിന്നെ എന്തിനാണ് നിങ്ങളുടെ കുറ്റങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുന്നത് ? അങ്ങനെയല്ല; അവന്റെ സൃഷ്ടികളിൽപെട്ട മനുഷ്യർ മാത്രമാകുന്നു നിങ്ങൾ.” (വി.ഖു. 5:18)

മക്കളെന്ന നിലയിലോ ഉറ്റവരെന്ന നിലയിലോ അല്ലാഹുവുമായി ഇശ്ഖോ 'ശുദ്ധസ്നേഹ'മോ സമാപിച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രം ശിക്ഷയെ സംബന്ധിച്ച ഭയത്തിൽ നിന്ന് മുക്തിനേടാൻ കഴിയുമെന്ന ധാരണ മൗഢ്യമാണെന്നും, അല്ലാഹുവെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ ചെയ്യേണ്ടത് കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുകയും നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയുമാണെന്നും ഈ ഖുർആൻവാക്യം തെളിയിക്കുന്നു.

ഏകാന്തധ്യാനത്തിലൂടെ മനസ്സിൽ 'ഇശ്ഖിന്റെ അഗ്നി' തെളിയിച്ചുകൊണ്ട് സ്വർഗനരകങ്ങളെ നിഷേധിക്കുകയോ നിസ്സാരവത്കരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നിടത്തോളം വളരുന്ന സുഹിമാർഗ്ഗത്തിനു ഇസ്ലാമികപ്രമാണങ്ങളുടെ യാതൊരു പിൻബലവുമില്ലെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആനും തിരുസുന്നത്തും പരിശോധിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും സംശയാതീതമായി ബോധ്യപ്പെടും. ഈ വസ്തുതയെ നേർക്കുനേരെ നിഷേധിക്കാൻ സുഹിമാർഗ്ഗത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്നവരും ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. അതിനാൽ അവർ സ്വീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം പ്രവാചകന്മാരെയും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെയും സ്വഹാബികളെയും പടിപടിയായി വളച്ച് സുഹിമാർഗ്ഗത്തിന്റെ വക്കോളമെത്തിക്കുകയാണ്. സുഹിമാർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു വക്താവ് വളരെ തന്ത്രപൂർവ്വം ഈ കൃത്യം നിർവഹിച്ചത് കാണുക :

“തസവ്വഹിന്റെ ആണിക്കല്ലായ യഖീൻ എന്താണ് എന്ന് വിശേഷിച്ച് പറയേണ്ടതുണ്ട്. അത് തെളിവുകളിലൂടെ നേടുന്ന ഉറപ്പല്ല. കാരണം സുഹിമാർക്ക് അത്തരം ജ്ഞാനം സ്വീകാര്യമല്ലല്ലോ. മാനുഷികമായ മറകളെ മറികടക്കുമ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽ തെളിയുന്ന ഹഖീഖത്തിന്റെ വെളിച്ചമാണ്, ആത്മീയ അനുഭവമാണ് യഖീൻ.

തസവ്വഹി ഇത്രയേറെ പ്രാധാന്യമേറിയതായിട്ടും പ്രവാചകരുടെ കാലത്ത് എന്തുകൊണ്ട് സുഹിമാർഗ്ഗമായില്ല എന്ന് ആലോചിക്കാവുന്നതാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ നബിയുടെയും സ്വഹാബാക്കളുടെയും ജീവിതത്തിൽ തസവ്വഹി ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് ഈമാനും അഅ്മാ

ലുമടക്കം മറ്റു ഘടകങ്ങളുമായി ഉദ്ഗ്രഥിതമായിക്കിടന്നിരുന്നതിനാൽ തിരിച്ചറിയുന്നില്ല എന്ന് മാത്രം. പിന്നീട് വന്നവരും വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ ഇവ മൂന്നും ഉദ്ഗ്രഥിതരൂപത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നവരാണ്. എന്നാൽ സാഹചര്യങ്ങൾ മാറിയത് കാരണം അവർ ഏതെങ്കിലുമൊരു മേഖലയിൽ ഉന്നത നൽകി. അങ്ങനെയാണ് ഫിഖ്ഹിന്റെയും അഖീദയുടെയും തസവ്വൂഫിന്റെയും വേറെ വേറെ പണ്ഡിതന്മാർ രംഗത്തുവന്നത്.

ഹിറാഗുഹയിലെ പ്രവാചകജീവിതം ഇസ്ലാമിലെ സുഹി പരിശീലനത്തിന്റെ തുടക്കമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നു. ആരാധനകൾ പെരുപ്പിച്ചും മരണചിന്തയിൽ മുഴുകിയും സ്വഹാബികൾ നടത്തിയ ആത്മസംസ്കരണശ്രമങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളായി പറയാറുണ്ട്”

(‘വിവേകം’ ’95 ജൂൺ 15-30)

അല്ലാഹുവിന്റെ മുഴുവൻ പ്രവാചകന്മാരും തെളിവുകളിലൂടെ (ആയാത്തിലൂടെ) ഉറപ്പ് നേടിയവരാണ്. ആ ഉറപ്പാണ് അവർ അനുചരർക്ക് പകർന്നുകൊടുത്തത്. ഈ തെളിവുകൾ രണ്ടു വിധമാണ്. ഒന്ന്, പ്രപഞ്ചത്തെയും ജീവിതത്തെയും നിരീക്ഷണവിധേയമാക്കിയാൽ പ്രപഞ്ചനാഥന്റെ ജ്ഞാനത്തെയും കഴിവിനെയും സംബന്ധിച്ച് ലഭിക്കുന്ന തെളിവുകൾ. രണ്ട്, സത്യത്തെയും അസത്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച് ദിവ്യവെളിപാടിലൂടെ മാത്രം ലഭിക്കുന്ന തെളിവുകൾ. അസത്യം ഒരു തരത്തിലും കലരാത്ത വെളിപാട് പ്രവാചകന്മാർക്ക് മാത്രം അല്ലാഹു നൽകുന്നു.

“അതിന്റെ മുന്നിലൂടെയോ പിന്നിലൂടെയോ അതിൽ അസത്യം വന്നെത്തുകയില്ല. യുക്തിമാനും സ്തുത്യർഹനുമായിട്ടുള്ളവന്റെ പക്കൽ നിന്ന് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതത്രെ അത്.” (വി.ഖു. 41:42)

അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ച പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾകൊണ്ടും അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ തെളിവുകൾകൊണ്ടും സുഹികൾക്ക് യഖീൻ (ദുഡബോധ്യം) ലഭിക്കുകയില്ലത്രെ. അല്ലാഹു അവന്റെ ഉത്തമദാസന്മാർക്ക് യഖീൻ ലഭിക്കേണ്ടതിന് നിശ്ചയിച്ച ‘ഹുജ്ജത്തു’കൾ (തെളിവുകൾ) സവീകാര്യമല്ലാത്തവർക്ക് ഇബ്ലീസിന്റെ ‘ഹുജ്ജത്ത’ മാത്രമേ സവീകാര്യമാകാൻ സാധ്യതയുള്ളൂ. ആ ‘ഹുജ്ജത്തി’ന്റെ ആലങ്കാരിക ആവിഷ്കാരമത്രെ ‘മാനുഷികമായ

മറകളെ മറികടക്കുമ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽ തെളിയുന്ന ‘ഹഖീഖത്തിന്റെ വെളിച്ചം’ എന്ന ഭംഗിവാക്ക്. പ്രവാചകന്മാരൊക്കെ അവലംബിച്ചതും അവതരിപ്പിച്ചതുമായ ‘ഹുജ്ജത്ത’ സവീകരിക്കാതെ സ്വന്തം ഹൃദയത്തിൽ തെളിയുന്ന ‘ഹഖീഖത്ത’ തേടിപ്പോകുന്നവർക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ അലംഘ്യമായ വിധി പിശാചുക്കൾ അത്യന്തം സുന്ദരമായി തോന്നിക്കുന്ന ‘ആത്മീയ അനുഭവ’ങ്ങളിൽ മതിമറന്ന് ആത്മനാശമടയാനായിരിക്കും. സർവജ്ഞനായ അല്ലാഹുവിന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക :

“അപ്രകാരം ഓരോ പ്രവാചകനും മനുഷ്യരിലും ജിന്നുകളിലും പെട്ട പിശാചുക്കളെ നാം ശത്രുക്കളാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കബളിപ്പിക്കുന്ന ഭംഗിവാക്കുകൾ അവർ അന്യോന്യം ദുർബോധനം ചെയ്യുന്നു. നിന്റെ രക്ഷിതാവ് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവരത് ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അവർ കെട്ടിച്ചമക്കുന്ന കാര്യങ്ങളുമായി അവരെ നീ വിട്ടേക്കുക.” (വി.ഖു. 6:112)

അല്ലാഹുവോട് ‘ഇശ്ഖ്’ പുലർത്തിക്കൊണ്ട് ധ്യാനിക്കുന്നവർ പിശാചുക്കളുടെ ദുർബോധനത്തിൽ ആകൃഷ്ടരാകുമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ ചിലർ രോഷാകുലരായെന്ന് വരും. അതുകൊണ്ട് കാര്യമില്ല. അല്ലാഹുവിനോടുള്ള ‘ഇശ്ഖ്’ന്റെ കാര്യത്തിൽ അവന്റെ ദൂതന്മാരും വേദങ്ങളും മുഖേന നൽകപ്പെട്ട തെളിവുകളും ജ്ഞാനവും സവീകാര്യമല്ലെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നവർ അല്ലാഹുവെ പ്രേമിക്കുന്നതായി ഭാവിച്ചാലും അവരുടെ പ്രേമഭാജനം യഥാർഥത്തിൽ പിശാചായിരിക്കും. അപ്പോൾ ‘മറകളെ മറികടക്കുന്ന റ്റവളിച്ചം’ ഹൃദയത്തിൽ തെളിയുന്നതായി തോന്നിക്കുന്നതും പിശാചല്ലാതെ മറ്റാരുമായിരിക്കില്ല. മലക്കുകൾക്ക് സമർപ്പിക്കുന്ന ആരാധന യഥാർഥത്തിൽ പിശാചിനുള്ള ആരാധനയായിത്തീരുന്ന കാര്യം വിശുദ്ധ ചുർആൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത് (24:41) ഇത്തരൂണത്തിൽ പ്രത്യേകം സുരണീയമത്രെ.

മാനുഷികമായ മറകളെ മറികടക്കാതെ തന്നെ അല്ലാഹു നൽകിയ തെളിവുകളിലൂടെ ‘ഹഖീഖത്ത’ (യാഥാർഥ്യം) ഗ്രഹിച്ചവരും ഗ്രഹിപ്പിച്ചവരുമാണ് പ്രവാചകന്മാർ. അവർ എല്ലാ അർഥത്തിലും മനുഷ്യരായിരിക്കേത്തന്നെ ദിവ്യദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ചിന്തയിലൂടെ അവരുടെ മനസ്സിൽ ‘യഖീൻ’ ജ്വലിച്ചു നിന്നിരുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു:

“അവരോട് അവരിലേക്കുള്ള ദൂതന്മാർ പറഞ്ഞു: ഞങ്ങൾ

നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള മനുഷ്യർ തന്നെയാകുന്നു. എങ്കിലും അല്ലാഹു തന്റെ ദാസന്മാരിൽ നിന്ന് താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരോട് ഒരാദാര്യം കാണിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിപ്രകാരമല്ലാതെ നിങ്ങൾക്ക് യാതൊരു തെളിവും കൊണ്ടുവന്നുതരാൻ ഞങ്ങൾക്കാവില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മേലാണ് വിശ്വാസികൾ ഭരമേല്പിക്കേണ്ടത്” (വി.ഖു. 14:11)

ഈ വചനം ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഒന്ന്, മനുഷ്യരായിരിക്കുക എന്നത് സാക്ഷാൽ സത്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനും അത് പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനും പ്രവാചകന്മാർക്ക് തടസ്സമായിരുന്നില്ല. രണ്ട്, അവരുടെ യഖീൻ (ഉറപ്പ്) പൂർണ്ണമായും അല്ലാഹുവിന്റെ തെളിവുകളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ളതായിരുന്നു. മൂന്ന്, സ്വന്തമായി തെളിവ് കൊണ്ടുവരാൻ അവർക്ക് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് പരമസത്യത്തിന് വേണ്ടി സുഹിസാധനങ്ങളെ അവലംബിക്കുന്നവർക്ക് ദൈവദൂതന്മാരുടെ മാർഗത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.

“പറയുക: ആകയാൽ അല്ലാഹുവിനാണ് മികച്ച തെളിവുള്ളത്. അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങളെ മുഴുവൻ അവൻ നേർവഴിയിലാക്കുമായിരുന്നു” (വി.ഖു. 6:149)

“ഇബ്റാഹീമിന് തന്റെ ജനതയ്ക്കെതിരായി നാം നൽകിയ ന്യായ പ്രമാണമത്രെ അത്. നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നാം പദവികൾ ഉയർത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. തീർച്ചയായും നിന്റെ രക്ഷിതാവ് യുക്തിമാനും സർവ്വജ്ഞാനുമത്രെ.” (വി.ഖു. 6:83)

പ്രവാചകന്മാരുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളിലെ കാരണവശേഷം റായ ഇബ്റാഹീം(അ) പരമസത്യത്തിൽ നിലകൊണ്ടതും, തികഞ്ഞ ആധികാരികതയോടെ സത്യപ്രബോധനം നിർവഹിച്ചതും അല്ലാഹു നൽകിയ ‘ഹുജ്ജത്’ (തെളിവ്) കൊണ്ടാണ്. അതു മുഖേനയാണ് അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് ഖലീലുല്ലാഹി (അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രം) എന്ന സ്ഥാനമുൾപ്പെടെയുള്ള ഉന്നതപദവികൾ നൽകിയത്. ഖലീലുല്ലാഹി ഇബ്റാഹീമി(അ)നെ ഉന്നതപദവികളിലേക്ക് നയിച്ച ‘ഹുജ്ജത്തി’ന്റെ (തെളിവ്)ന്റെ) ഔജ്ജല്യം സീകാര്യമല്ലാത്ത സുഹിമകളെ നയിക്കുന്നത് സ്വന്തം ‘ഉൾസാര’ത്തിന്റെ കനത്ത സംബന്ധിച്ച അഹന്ത മാത്രമാണ്

ദൈവികദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാൽ പ്രശോഭിതമാകുന്ന മനസ്സിലാണ് ‘ഹഖീഖത്തി’ന്റെ വെളിച്ചം കൂടിക്കൊള്ളുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഹുജ്ജത്തിനെ മറികടന്ന് ഉൾസാര വെളിച്ചം തേടുന്നവരുടെ മനസ്സിൽ തെളിയുന്നത് ഇബ്ലീസ് കാണിക്കുന്ന നരകജ്യോതിസ്സായിരിക്കും. “അല്ലാഹു വല്ലവനും പ്രകാശം നൽകിയില്ലെങ്കിൽ അവന് യാതൊരു പ്രകാശവുമില്ല.” (വി.ഖു. 24:40)

തെളിവുകളെ തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട് ആത്മസംസ്കരണത്തിന് സമർപ്പിതമാർഗം തേടുക എന്നതാണ് തസവ്വഹിന്റെ അർത്ഥമെങ്കിൽ ആ സമീപനം റസൂലോ(സ) സഹാബികളോട് ഒരിക്കലും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ആ മഹാനാര്യം ഉദ്ഗ്രഹിത ദീനിൽ അത്തരം തസവ്വഹ് ഉണ്ടായിട്ടേയില്ല. വിശ്വാസത്തിന്റെയും കർമ്മങ്ങളുടെയും കൂടെ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഘടകം വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ‘തസ്കിയത്ത്’ ആയിരുന്നു. ‘മറ മറികടക്കാതെ’ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ മാനങ്ങളെയും വിമലീകരിക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയയാണ് ‘തസ്കിയത്ത്’ ഇത് ഏത് സാഹചര്യത്തിലും പ്രസക്തവും പ്രായോഗികവുമാണ്. ഫിഖ്ക്-അഖീദാ വിഭജനം അനാവശ്യമായിരുന്നെങ്കിലും അതുരണ്ടും ഇസ്ലാമിന് അന്യമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ശരീഅത്തിനെ തള്ളിപ്പറയുന്ന തസവ്വഹിനെ അവയോടൊപ്പം കൂട്ടിക്കെട്ടുന്നത് ദുരുപദിഷ്ട മത്രെ.

ഹിറാഗുഹയിൽ പ്രവാചകൻ നടത്തിയത് ദൈവിക തെളിവുകൾ അഗണ്യമാക്കി മറ മറികടക്കാനുള്ള ധ്യാനമായിരുന്നുവെന്ന് പറയുന്നവർ റസൂലി(സ)നെയും ഖുർആനിയെയും അപമാനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സഹാബികൾ സ്വന്തം വകയായി യാതൊരു ആരാധനാ ചടങ്ങും യാതൊരു ധ്യാനപരിപാടിയും ചമച്ചുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. ഖുർആനിലും നബിചര്യയിലും മാതൃകയുള്ള കർമ്മങ്ങളുടെ കണിശമായ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ നിഷ്ഠപൂർത്തിയ സഹാബികളെ സുഹിസത്തിന്റെ തൊഴുത്തിൽ കെട്ടുന്നത് കടുത്ത അതിക്രമമാണ്.

വിശിഷ്ടദർശനം

പ്രവാചകൻ പൂഴ്ത്തിവെച്ചുവെന്നോ ?

അല്ലാഹു അവന്റെ ദൂതൻമാർക്ക് വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ നൽകിയതും ദൂതന്മാർ അനുചരന്മാർക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുത്തതുമായ മത വിജ്ഞാനത്തിന് പ്രാമാണികത കല്പിക്കാതിരിക്കുകയും, സുഫി തപശ്ശികൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന സാധനങ്ങളിലൂടെ ലബ്ധമാകുന്നതായി പറയപ്പെടുന്ന ആത്മനിഷ്ഠാനുഭൂതികൾക്ക് സർവ്വോപരി സ്ഥാനം നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന സുഫിസം ഇസ്‌ലാമിന് തികച്ചും അന്യമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക പ്രമാണങ്ങളെയും സുഫി ജല്പനങ്ങളെയും സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനംചെയ്യുന്ന ആർക്കും സംശയമുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ സകല പ്രമാണങ്ങളെയും പ്രത്യക്ഷസത്യങ്ങളെയും 'ആത്മനിഷ്ഠാജ്ഞാന'ത്തിന്റെ പേരിൽ തള്ളിപ്പറയുന്നതോടൊപ്പം സുഫിസത്തിന്റെ വക്താക്കൾ ആ ജാഹിലിയ്ക്കത്തിനെ സാക്ഷാൽ ഇസ്‌ലാമായി ചിത്രീകരിക്കാൻ വേണ്ടി വിസ്മയാവഹമായ വാഗ്‌വിലാസവും അന്വരപ്പിക്കുന്ന ബൗദ്ധികാഭ്യാസവും കാഴ്ചവെക്കുമ്പോൾ പലരുടെയും കണ്ണുന്തിപ്പോകുന്നു. സുഫിസത്തിന്റെ ഒരു വക്താവ് നിരന്തരം ന്യായവാദം ശ്രദ്ധിക്കുക :

“ഇസ്‌ലാം എന്ന ബൃഹദ്‌ധർമ്മത്തിൽ സാമൂഹികമായി മനുഷ്യനെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുന്ന മാതൃകമായ പ്രാധാന്യമുള്ള വെളിപാടുകളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ മനുഷ്യവൃത്തിയെ ആത്മനിഷ്ഠമായി സ്വന്തം സ്വത്വത്തിൽ നിന്നുപോലും മോചിപ്പിച്ച് അല്ലാഹുവെന്ന പരമസത്യത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുംവിധം ആത്മീയമായി വളർത്താൻ വേണ്ടിയുള്ള വെളിപാടുകളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ബനീഇസ്‌റാഇൽ ജനതയെ ഭൗതികമായ ഒരു അധികാരശക്തിയിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ച് സ്വതന്ത്രരാക്കിയ മുസാ പ്രവാചകൻ ആദ്യം പറഞ്ഞതിന് ഉദാഹരണമാണെങ്കിൽ, തൗഹീദിൽ അടിയുറച്ചുകഴിഞ്ഞ ആ ഇസ്‌ലാമിക സമുദായത്തിലേക്ക് പരമാർത്ഥജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിപാടായി വന്ന മസീഹായ ഈസാനബി രണ്ടാമത് പറഞ്ഞതിന് ഉദാഹരണമാണ്. സമഷടി - ഉമ്മത് -

എന്നും ലഖീലുല്ലാഹി ദൈവത്തിന്റെ മിത്രം എന്നും ഖുർആൻ വിശേഷിപ്പിച്ചു. ഇബ്‌റാഹീം എന്ന കുലപതിയായ പ്രവാചകനിലും പ്രവാചകത്വ പരിസമാപ്തി സാധിച്ച മുഹമ്മദ് എന്ന 'പൂർണ്ണമനുഷ്യനി'ലും ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രത്യക്ഷരൂപത്തിലുള്ളതും ആന്തരികവുമായ രണ്ടുതരം പ്രകാശനങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്ന്താണ് വാസ്തവം. മുഹമ്മദ് എന്ന അന്ത്യപ്രവാചകൻ നേരിട്ടത് ഈസായുടെത് പോലെയുള്ള ഒരു ഇസ്‌ലാമികസമുദായത്തെ ആയിരുന്നില്ല എന്നത് സുരണീയമാണ്. ദുനീല്ലാഹി - ദൈവത്തിനു പുറത്തുള്ളവ - എന്ന ആശയം ഉൾക്കൊണ്ട ഒരു ബഹുദൈവത്വസങ്കല്പത്തെയും സമൂഹത്തെയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം അഭിമുഖീകരിച്ചത്. ആ നിലക്ക് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രഥമമായി ഊന്നൽ നൽകേണ്ടിവന്നത് തൗഹീദിന്റെ പ്രത്യക്ഷരൂപമായ ഏകദൈവവിശ്വാസത്തി(Monothelism)നായിരുന്നു. എന്നാൽ തൗഹീദിൽ പൂർണ്ണമായും പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞവരെ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്ന ആത്മനിഷ്ഠമായ ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തെ കുറിച്ച വിശിഷ്ടദർശനം അവിടുന്ന് തന്റെ വിശുദ്ധസപകാര്യതയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുകയും അത് ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാധിക്കുന്നവരോട് പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.” (വിവേകം :95 ജൂലൈ 1-15)

അല്ല അർദ്ധസത്യങ്ങൾ കഴിച്ചാൽ ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചതും സൂചിപ്പിച്ചതുമായ കാര്യങ്ങൾ തികഞ്ഞ അസത്യങ്ങളാണ്. ഇസ്‌ലാം എന്ന ബൃഹദ്‌ധർമ്മത്തെ വിവിധ ഖണ്ഡങ്ങളാക്കിത്തരിച്ച് ഓരോ ഖണ്ഡവും പ്രബോധനം ചെയ്യാൻ ഓരോ പ്രവാചകനെ നിയോഗിച്ചു എന്ന സൂചന തീർത്തും അടിസ്ഥാനരഹിതവും അബദ്ധജടിലവുമാണ്. എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും പ്രബോധനം ചെയ്തത് ഉദ്ഗ്രഥിതവും ഏകാന്തകവും അഖണ്ഡവ്യ(integral)മായ ഇസ്‌ലാമാണെന്നത്രെ വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്ന് തെളിയുന്നത്. അന്യനായ ഏകദൈവവിശ്വാസം ജനമനസ്സുകളിൽ രൂഢമൂലമാക്കുക, തദടിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ മേഖലകളെയും ധർമ്മനിഷ്ഠവും സംസ്കൃതവും വിമോചിതവും ആക്കിത്തീർക്കുക ഇതായിരുന്നു എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയും പ്രബോധനലക്ഷ്യം.

“തീർച്ചയായും നിനക്കും നിനക്കു മുമ്പുള്ളവർക്കും സന്ദേശം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഇത്രത്രെ : അല്ലാഹുവിന് നീ പങ്കാളിയെ ചേർക്കുന്നപക്ഷം തീർച്ചയായും നിന്റെ കർമ്മ നിഷ്ഫലമായിപ്പോവുകയും തീർച്ചയായും നീ നഷ്ടക്കാരന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ആവുകയും ചെയ്യും.

അല്ല, അല്ലാഹുവെ തന്നെ നീ ആരാധിക്കുകയും നീ നന്ദിയുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കുകയും ചെയ്യുക.” (വി.ഖു. 39:65, 66) “ഞാൻ എല്ലാതെ യാതൊരു ദൈവവുമില്ല. അതിനാൽ എന്റെ നിങ്ങൾ-ആരാധിക്കു എന്ന് ബോധനം നൽകിക്കൊണ്ടല്ലാതെ നിനക്ക് മുൻപ് ഒരു ദൂതനെയും നാം അയച്ചിട്ടില്ല.” (വി.ഖു. 21:25)

പ്രകൃതിവിരുദ്ധരതിക്കെതിരെ ബോധവൽക്കരണം നടത്തിയ ലുത്ത് നബി(അ)യും ഇസ്റാഹൂല്യരെ മോചനത്തിലേക്ക് നയിച്ച മുസാ നബി(അ)യും അളവു തൂക്കങ്ങളിൽ കമ്മിവരുത്തുന്നതിനെതിരെ താക്കീതുനൽകിയ ശുഐബ്നബി(അ)യും മറ്റു പ്രവാചകന്മാരെപ്പോലെ കണിശമായ ഏകദൈവത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകന്മാരായിരുന്നുവെന്ന് ഈ വചനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാം. ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തോടൊപ്പം അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗമമായ മാർഗർശനം സജനങ്ങൾക്ക് എത്തിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് പ്രവാചകന്മാർ സവിശേഷമായ ബോധവൽക്കരണവും വിമോചനയത്നങ്ങളും നടത്തിയത്. മുസാ, ഹാറൂൻ, ഇബ്രാഹീം, ലൂത്, ഇസ്ഹാഖ്, യഅ്ബൂബ് (അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരെ സംബന്ധിച്ച് പരാമർശിച്ചശേഷം ‘സുറത്തുൽ അൻബിയായ്’ൽ പറഞ്ഞു: “അവരെ നാം നമ്മുടെ കല്പനപ്രകാരം മാർഗർശനം നൽകുന്ന നേതാക്കളാക്കുകയും ചെയ്തു. നല്ലകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നും പ്രാർഥന (അഥവാ നമസ്കാരം) മൂറപോലെ നിർവഹിക്കണമെന്നും സക്കാത്ത് നൽകണമെന്നും നാം അവർക്ക് ബോധനംനൽകുകയും ചെയ്തു. നമ്മെയായിരുന്നു അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത്.” (വി.ഖു. 21:73) ഇബ്രാഹീം, ഇസ്ഹാഖ്, യഅ്ബൂബ്, ദാവൂദ്, സുലൈമാൻ, അയ്യൂബ്, യൂസൂഫ്, മുസാ, ഹാറൂൻ, സകരിയ്യാ, യഹ്യാ, ഈസാ, ഇൽയാസ്, ഇസ്മാഇൽ, അൽയസഅ്, യൂനുസ്, ലൂത് (അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരെപ്പറ്റി പരാമർശിച്ചശേഷം ‘സുറത്തുൽ അൻആമി’ൽ പറഞ്ഞു:

“അവരെല്ലാവരെയും നാം ലോകരിൽ ശ്രേഷ്ഠരാക്കിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പിതാക്കളിൽ നിന്നും സന്തതികളിൽ നിന്നും സഹോദരങ്ങളിൽ നിന്നും (ചിലർക്ക് നാം ശ്രേഷ്ഠനൽകിയിരിക്കുന്നു). അവരെ നാം വിശിഷ്ടരായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും നേർമാർഗത്തിലേക്ക് അവരെ നയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗർശനം. അത് മുഖേന തന്റെ ദാസന്മാരിൽ നിന്ന് താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ നേർമാർഗത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. അവർ (അല്ലാ

ഹുവോട്) പങ്കുചേർത്തിരുണങ്കിൽ അവർ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതെല്ലാം അവരെ സംബന്ധിച്ചിട്ടത്തോളം നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുമായിരുന്നു. നാം വേദവും വിജ്ഞാനവും പ്രവാചകത്വവും നൽകിയിട്ടുള്ളവരത്രെ അവർ. ഇനി ഇക്കൂട്ടർ അവയൊക്കെ നിഷേധിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവരിൽ അവിശ്വസിക്കുന്നവരല്ലാത്ത ഒരു ജനവിഭാഗത്തെ നാമത് ഭരമേല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരെയാണ് അല്ലാഹു നേർവഴിയിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ അവരുടെ നേർമാർഗത്തെ നീ പിന്തുടർന്നുകൊള്ളുക.” (വി.ഖു. 6:86-90)

പ്രപഞ്ചനാഥനെ മാത്രം ആരാധിക്കുക, പ്രാർഥന മൂറപോലെ നിർവഹിക്കുക, നിർബന്ധദാനം നൽകുക, സദ്പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യുക, ദുരാചാരങ്ങൾ വർജ്ജിക്കുക - ഇതൊക്കെ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയും പ്രബോധനവിഷയമായിരുന്നുവെന്ന് ഈ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. വ്രതവും ബ്രഹ്മിയും പൂർവ്വപ്രവാചകന്മാർ പഠിപ്പിച്ച മതത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നുവെന്നും ഖുർആനിൽ നിന്നുതന്നെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നു. അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് വിവിധ പ്രവാചകന്മാരുടെ അധ്യാപനങ്ങളിൽ നേരിയ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നത്. മുഹമ്മദ് ഊബി(സ)യിലൂടെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ നിയമങ്ങൾ കൂടുതൽ വിപുലവും പൂർണ്ണവുമായ രൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീ അത്ത് മറ്റു പ്രവാചകന്മാരുടെതിൽനിന്ന് ഏറെ വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് വരുന്നില്ല. വിവിധ പ്രവാചകന്മാർക്ക് നൽകപ്പെട്ട ശരീഅത്തുകളുടെ സാധർമ്യം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നത് കാണുക :

“നൂഹിനോട് കല്പിച്ചതും നിനക്ക് നാം ബോധനംനൽകിയതും ഇബ്രാഹീം, മുസാ, ഈസാ എന്നിവരോട് നാം കല്പിച്ചതുമായ കാര്യം - നിങ്ങൾ മതത്തെ നേരാംവണ്ണം നിലനിർത്തുക, അതിൽ നിങ്ങൾ ഭിന്നിക്കാതിരിക്കുക എന്ന കാര്യം - അവൻ നിങ്ങൾക്ക് ശരീഅത്തായി (മതനിയമമായി) നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.” (42:13)

പൂർവ്വപ്രവാചകന്മാർക്ക് ലഭിച്ച വെളിപാടുകൾ മൗലികമായി ഒരേ തരത്തിലുള്ളതായിരുന്നുവെന്നും അവർക്ക് ലഭിച്ച നിയമങ്ങൾ സാരാംശത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ലാത്തതായിരുന്നുവെന്നും ഈ വചനത്തിൽ നിന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. സുഹിസത്തിന്റെ വക്താവ് പറഞ്ഞത് ഈസാനബി(അ)ക്ക് ലഭിച്ച വെളിപാട് ‘മനുഷ്യവ്യക്തിയെ ആത്മനിഷ്ഠമായി

സ്വന്തം സ്വത്വത്തിൽനിന്നുപോലും മോചിപ്പിച്ച് അല്ലാഹു എന്ന ഓരോ മനുഷ്യത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുംവിധം ആത്മീയമായി വളർത്താൻ വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നുവെന്നാണ്. ഇബ്രാഹീം, മൂസാ, ഈസാ, മുഹമ്മദ് (സ) എന്നിവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട ബോധനവും നിയമവും ഒരേ തരത്തിലുള്ളതാണെന്നത്രെ ചുർആൻ പറയുന്നത്. സുഹി ലേഖകന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ മൂസാ പ്രവാചകൻ ലഭിച്ച വെളിപാട് വളരെ വ്യത്യസ്തമാണ്. 'മനുഷ്യനെ അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് മോചിപ്പിക്കുന്ന മാ നവിക പ്രാധാന്യമുള്ള വെളിപാട്'. വിശുദ്ധ ചുർആൻ പറയുന്ന താകട്ടെ മൂസാ, ഈസാ (അ) പ്രവാചകന്മാർക്ക് അല്ലാഹു നൽകിയ വ്യത്യസ്തതയും ശരീഅത്തും ഒരേ തരത്തിലുള്ളതാണെന്നും.

സുഹിലേഖകൻ ഇതൊക്കെ പറയാനുള്ള തെളിവെന്താണ്? അത് ചോദിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. സാധനയിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ആത്മനിഷ്ഠാജ്ഞാ നത്തെ മാത്രം അവലംബിക്കുന്നവരും തെളിവുകളൊന്നും സ്വീകാ ര്യമായി ഗണിക്കാത്തവരുമാണ് സുഹികളെന്ന് സുഹിസത്തെ പുകഴ്ത്തിയ ലേഖകൻ രേഖപ്പെടുത്തിയത് കഴിഞ്ഞ ലേഖനത്തിൽ ഈ ലേഖകൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ മൂസാ നബി(അ)യുടെ വെളിപാട് മാനവികമായിരുന്നുവെന്നും ഈസാ നബി(അ)യുടെ വെളിപാട് മനു ഷ്യനെ സ്വത്വത്തിൽനിന്ന് മോചിപ്പിക്കാനുള്ളതായിരുന്നുവെന്നുമൊ ക്കെ സുഹിസാധനയിൽ 'വെളിപ്പെട്ട'തായിരിക്കും. ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന 'ദേവപ്രശ്ന'ങ്ങളിൽ എന്തൊക്കെയോ 'വെളിപ്പെട്ടാ' റുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്നതുപോലെ 'പരമജ്ഞാനി'കൾക്ക് അവരുടെ ഉൾസാരം ചർദ്ദിക്കാനുള്ള അവകാശത്തെ നാം ചോദ്യം ചെയ്യേണ്ട തില്ല. പക്ഷെ, ചുർആനും സുന്നത്തിനും വിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങൾ ഇസ്ലാമിന്റെ മേൽ വെച്ചുകെട്ടുന്നത് നമുക്ക് അംഗീകരിക്കാനാവില്ല.

ഈസാ നബി(അ)യുടെ വെളിപാടിന്റെ സവിശേഷതയായി സു ഹിലേഖകൻ വിവരിച്ച യാതൊരു കാര്യവും ചുർആനിലോ പ്രാമാ ണികമായ ഹദീസിലോ ഉള്ളതല്ല. 'നമസ്കരിക്കാനും - സകാത്ത് നൽകാനും നിർദ്ദേശം ലഭിച്ച പ്രവാചകനാണ് ഈസാ നബിയെന്ന് സുറർത്ത് മർയമിലെ 30,31 വചനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. നമസ്കാ രവും നോമ്പും മനുഷ്യരെ സ്വത്വത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കാനുള്ള തല്ല; സ്വത്വത്തെ സംരംഭിക്കാനുള്ളതാണ്. സുഹികൾക്ക് ആവശ്യ മില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ച ഈസാ നബി(അ)യെ സുഹിസത്തിന് താങ്ങാക്കുന്നത് തികഞ്ഞ അസംബന്ധമാണ്.

'തൗഹീദിൽ അടിയുറച്ചുകഴിഞ്ഞ ആ ഇസ്ലാമിക സമുദായത്തി ലേക്ക് പരമാർഥജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിപാടുമായി വന്ന മനുഷ്യായ ഈസാ നബി' എന്ന സുഹിലേഖകന്റെ വിവരണത്തിലും അബദ്ധ ങ്ങൾ ഏറെയുണ്ട്. ഈസാ നബി(അ)യുടെ പ്രബോധിതരായ ഇസ്റാഇലിലുടനീളം തൗഹീദിൽ അടിയുറച്ചവരായിരുന്നുവെന്ന് പറ യുന്നതിന് വിശുദ്ധ ചുർആനിന്റെ പിൻബലമില്ല. ഉസൈർ (എസ്രാ പ്രവാചകൻ) ദൈവപുത്രനാണെന്ന് യഹൂദർ വാദിച്ചിരുന്നുവെന്ന് വി ശുദ്ധ ചുർആനിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. (9:30) ഇത് അടിയുറച്ച തൗഹീ ദിന് നിരക്കുന്നതല്ലല്ലോ. ഇസ്റാഇലിലുടനീളം അല്ലാഹുവിന്റെ സഹാ യികളാകാൻ ഈസാ നബി(അ) ആഹ്വാനം ചെയ്തപ്പോൾ അവരിൽ ഒരു വിഭാഗം വിശ്വസിക്കുകയും മറ്റൊരു വിഭാഗം അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്ന് വിശുദ്ധ ചുർആൻ (61:14) വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അന്ന് ഇസ്റാഇലിലുടനീളം തൗഹീദിൽ അടിയുറച്ച ഇസ്ലാമികസമുദായമായി രുന്നുവെങ്കിൽ അവർ ഇങ്ങനെ അവിശ്വസികളാകാൻ ന്യായമില്ല ല്ലോ. "എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും രക്ഷിതാവായ അല്ലാഹുവെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കണം" എന്നാണ് ഈസാനബി (അ) പ്രബോധനം ചെയ്ത തെന്നും അതു തന്നെയാണ് അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തോട് കല്പിച്ചതെന്നും വിശുദ്ധ ചുർആനിൽ (5:117) ഖണ്ഡിതമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'തൗഹീ ദിൽ അടിയുറച്ച ഇസ്ലാമികസമുദായ'ത്തെ ഇപ്രകാരം പ്രബോധനം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടാകുമോ?

'തൗഹീദിൽ അടിയുറച്ചുകഴിഞ്ഞ ആ ഇസ്ലാമിക സമുദായത്തി ലേക്ക് പരമാർഥ ജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിപാടുമായി വന്ന' പ്രവാചകനാണ് ഈസാനബി(അ) എന്ന വാദത്തിൽ വേറെയും അബദ്ധങ്ങളും അപക ടങ്ങളും ഉണ്ട്. തൗഹീദിനെക്കാൾ ഉപരിയായ പരമാർഥജ്ഞാനം ഈസാനബി(അ)ക്ക് നൽകപ്പെട്ടുവെന്നോ അദ്ദേഹം ശിഷ്യന്മാർക്ക് അത്തരമൊരു ജ്ഞാനം പകർന്നുകൊടുത്തുവെന്നോ ചുർആനിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രബലമായ ഹദീസിലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. തൗഹീദ് പരമാ ര്ഥജ്ഞാനമല്ല എന്ന സൂചനയും ആ വാദത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. 'വഹ്ദുൽ വുജൂദ്'നെ (അദ്വൈതത്തെ) സാക്ഷാൽ തൗഹീദായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന സുഹികൾ തൗഹീദിനെ പരമാർഥജ്ഞാനമായി അംഗീകരിക്കാതിരിക്കുന്നത് യഥാർഥത്തിൽ സ്വയം തള്ളിപ്പറയലാണ്. ഈസാനബി(അ) പ്രബോധനമാരംഭിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ആ സമുദായം തൗഹീദിൽ അടിയുറച്ചവരായിരുന്നുവെന്നാണല്ലോ ലേഖകന്റെ കണ്ടെത്തൽ. എങ്കിൽ ആ സമുദായം അപ്പോൾ സത്യത്തിലോ അസ ത്യത്തിലോ? സത്യത്തിലാണെങ്കിൽ ആ അവസ്ഥയിൽ തന്നെ തുട

ർന്നവരും, അതിലുപരിയായി പരമാർഥജ്ഞാനം നേടിയവരും ഒരുപോലെ മോക്ഷത്തിന് അർഹരാണോ? മസീഹിനെ അനുധാവനം ചെയ്ത് പരമാർഥ ജ്ഞാനത്തിലെത്തിയവരും അനുധാവനം ചെയ്യാതെ പൂർവനിലയിൽ തുടർന്നവരും ഒരുപോലെ മോക്ഷത്തിലാണെങ്കിൽ മസീഹിന്റെ ദൗത്യം വ്യർഥമായിരുന്നുവെന്നല്ലേ വരിക? അല്ലാഹുവിന്റെ ഖുർആനിലുള്ളതൊക്കെ സാമാന്യജ്ഞാനം മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന അറബികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറഞ്ഞതാണെന്നും 'മഹാജ്ഞാനി'കൾക്ക് അതൊന്നും ബാധകമല്ലെന്നും ജില്ലിച്ചുകൊണ്ട് 'ആത്മനിഷ്ഠ അനുഭൂതി' എന്ന് പിശാച് ഓമനപ്പെരിച്ച മിഥ്യയുടെ പിന്നാലെ പോകുന്നവർ അന്തമില്ലാത്ത ഊരാക്കുടുക്കുകളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരത്രെ.

ഇസ്രാമിന് ഒരു പ്രത്യക്ഷതല പ്രകാശനവും മറ്റൊരു ആന്തരിക പ്രകാശനവുമുണ്ട് എന്ന വാദം തീർത്തും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. ഇബ്റാഹീം നബി(അ)യും മുഹമ്മദ് നബി(സ)യും അങ്ങനെ പഠിപ്പിച്ചുവെന്ന് പറയുന്നത് തനി വ്യാജാരോപണമത്രെ. ഈ രണ്ടു പ്രവാചകന്മാരും പ്രബോധിത സമൂഹത്തെ തട്ടുകളായി തിരിച്ചിട്ടില്ല. 'ആന്തരികപ്രകാശനം' ലഭിക്കാൻ എല്ലാവർക്കും അർഹതയില്ലെന്നും അത് 'വിശുദ്ധ സ്വകാര്യത്വ'യിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കാനുള്ളതാണെന്നും ഇവർ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഖുർആനിലോ ഹദീസിലോ ഈ കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അല്ലാഹു ഒരു തെളിവും നൽകിയിട്ടില്ലാത്ത ഇത്തരം വിചിത്രവാദങ്ങൾ ഇസ്രാമിന്റെ മേൽ വെച്ചുകെട്ടുന്നത് മാപ്പ് അർഹിക്കാത്ത കുറ്റമത്രെ.

ശരീരത്തിന് ഒരു മോചനം, മനസ്സിന് മറ്റൊന്ന്, ആത്മാവിന് അതിവിശിഷ്ടമായ സാതന്ത്ര്യം - ഇങ്ങനെയുള്ള വിഭജനം ഇസ്രാമിന് അന്യമാകുന്നു. ഒരു സത്യവിശ്വാസി ശുചംചെയ്യുമ്പോൾ അത് കേവലം ശാരീരികമായ ശുചീകരണമല്ല. വിസർജനസ്ഥലത്ത് പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ചൊല്ലുവാൻ നബി(സ) പഠിപ്പിച്ച പ്രാർഥനയെ വിലയിരുത്തിയാൽ അതിന്റെ മാനസികവും ആത്മീയവുമായ മാനങ്ങൾ വ്യക്തമാകും. നമസ്കാരമെന്ന സുപ്രധാന അനുഷ്ഠാനത്തിൽ ശരീരവും മനസ്സും ആത്മാവും ഒരുപോലെ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. സകാത്ത് കേവലമൊരു ധനവ്യയമല്ല. ആ പദം തന്നെ കുറിക്കുന്നതുപോലെ വിശുദ്ധിയുടെയും വികാസത്തിന്റെയും അനിതരമാനങ്ങളുണ്ട് അതിന്. വ്രതം ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും ആത്മാവിനെയും ഒരുപോലെ ശുദ്ധീകരിക്കുകയും നിർമ്മലമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇസ്രാമിലെ ജിഹാദിന്റെ ലക്ഷ്യം ഭൗതികമായ വിമോചനം മാത്രമല്ല. ശാരീരികവും മാനസികവും ആത്മീയവുമായ വിമോചനമാണ്.

ആകാശഭൂമികളെ പ്രദീപ്തമാക്കുന്ന ദിവ്യപ്രകാശം ആർക്ക് എവിടെവെച്ച് ലഭിക്കുന്നുവെന്ന് വിശുദ്ധഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നത് കാണുക:

“ചില ഭവനങ്ങളിലത്രെ (ആ പ്രകാശമുള്ളത്) അവ ഉയർത്തപ്പെടുവാനും അവയിൽ തന്റെ നാമം സൂരിക്കപ്പെടുവാനും അല്ലാഹു ഉത്തരവ് നൽകിയിരിക്കുന്നു. പ്രഭാതത്തിലും സന്ധ്യാവേളകളിലും അവയിൽ ചില ആളുകൾ അവന്റെ മഹത്വം പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവെ സൂരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നമസ്കാരം മുറപോലെ നിർവഹിക്കുന്നതിൽ നിന്നും സകാത്ത് നൽകുന്നതിൽ നിന്നും കച്ചവടമോ ക്രയവിക്രയമോ അവരുടെ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചുവിടുകയില്ല. ഹൃദയങ്ങളും കണ്ണുകളും ഇളകിമറിയുന്ന ഒരു ദിവസത്തെ അവർ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.” (വി.ഖു. 24:36,37)

ഇതാണ് ഇസ്രാമിന്റെ പ്രകാശനം. ഖുർആനിന്റെ പ്രകാശനം. മുഹമ്മദീയ ദൗത്യത്തിന്റെ പ്രകാശനം. ജീവിത വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതോടൊപ്പം നിശ്ചിത സമയങ്ങളിൽ പള്ളിയിൽപോയി അല്ലാഹുവെ പ്രകീർത്തിക്കുകയും പ്രാർഥിക്കുകയും സകാത്ത് നൽകുകയും പരലോകശിക്ഷയെ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന വിശ്വാസികളുടെ ജീവിതമേഖലകളെയാകെ പ്രദീപ്തമാക്കുന്ന സമഗ്രപ്രകാശനം. ഇതൊക്കെ സാധാരണക്കാർക്കുള്ള പ്രകാശനമാണെന്നും, 'ആത്മനിഷ്ഠമായ ഈശ്വര സാക്ഷാത്കാരത്തെക്കുറിച്ച വിശിഷ്ട ദർശന'മാകുന്ന ആന്തരിക പ്രകാശനം നബി(സ) 'വിശുദ്ധ സ്വകാര്യത്വ'യിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും, അത് അലി(റ) മുഖേന ശീആ - സുഫീ ഇമാമുകൾക്കും ശൈഖുകൾക്കും മാത്രമേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നും വാദിക്കുന്നത് തീർത്തും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന് മാത്രമല്ല പ്രവാചകനെ അവമതിക്കൽ കൂടിയാണ്.

മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ അല്ലാഹു നിയോഗിച്ചത് 'ഹുദായും 'നൂറും' മായ (സന്മാർഗവും സത്യപ്രകാശവുമായ) വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ജനങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാനും തദടിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിക്കുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് മാതൃക കാണിക്കുവാനുമാണ്. “നിനക്ക് നാം ഉദ്ബോധനം അവതരിപ്പിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നത്, ജനങ്ങൾക്കായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് അവർക്ക് നീ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടിയും അവർ ചിന്തിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുമാകുന്നു. “(വി.ഖു 16:44) മുഹമ്മദ് നബി(സ)ക്ക് അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച 'ദിക്ർ' (ഉൽബോധനം) മനുഷ്യർക്കു മുഴുവനുമുള്ളതായിരുന്നുവെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. അദ്ദേഹം

ഈ ലോകത്തോട് വിടവാങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് അല്ലാഹുവെ സാക്ഷിനിർത്തിക്കൊണ്ട് പതിനാലരക്കണക്കിന് അനുചരന്മാരുടെ മുമ്പാകെ ദൗത്യപൂർത്തീകരണ പ്രഖ്യാപനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹു തന്നെ ഏല്പിച്ച സന്ദേശം പൂർണ്ണമായി ജനങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുത്തുവെന്നാണ് അന്ന് അവിടുന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ഇതിന് നേർവിപരീതമാണ് സുഹിലേഖകന്റെ വാദം. 'ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തെ കുറിച്ച വിശിഷ്ടദർശനം' നബി(സ) 'വിശുദ്ധസ്വകാര്യത'യിൽ പൂഴ്ത്തിവെച്ചു എന്ന് വാദിക്കുന്നത് ഉപര്യക്ത ഖുർആൻ വാക്യത്തെയും പ്രവാചക പ്രഖ്യാപനത്തെയും നിഷേധിക്കുന്നതിന് തുല്യമാകുന്നു. എന്താണ് ഈ വിശുദ്ധസ്വകാര്യത? ഇങ്ങനെയൊരു വാക്ക് അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. റസൂൽ(സ) പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇബ്ലീസിന്റെ നിർമ്മിതിയാണത്. അബൂബക്കർ, ഉമർ, ഉസ്മാൻ, അനസ്, സൈദ്, ഖദീജ, ആഇശ(റ) തുടങ്ങി എത്രയോ മഹാന്മാരും മഹതിമാരും നബി(സ) യുടെ ജീവിതത്തെ വളരെ അടുത്തുനിന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇവരൊക്കെ പഠിച്ചതും പകർത്തിയതും പ്രചരിപ്പിച്ചതും ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രത്യക്ഷതലം മാത്രമാണെന്നും, 'ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ ദർശനം' അലി(റ)ക്ക് മാത്രം 'സീർത് മുഖദ്രസ്' (വിശുദ്ധ സ്വകാര്യത) ആയി നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നും വാദിക്കുന്നത് യഥാർഥത്തിൽ പ്രവാചകന്റെയും ഇസ്ലാമിന്റെയും മഹാന്മാരായ സഹാബത്തിന്റെയും ആധികാരികതയെയും സുതാര്യതയെയും തള്ളിപ്പറയലാണ്. അലി(റ) ഇതിനൊന്നും ഉത്തരവാദിയല്ല. ശരീഅത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കാൻ സന്നദ്ധരല്ലാത്ത 'ഉൾസാര'ക്കാർ 'വിശുദ്ധ സ്വകാര്യത' എന്ന ഒരു വ്യാജതത്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ കെട്ടിച്ചമച്ചതാണ്.

ദുനില്ലാഹി - ദൈവത്തിനു പുറത്തുള്ളവ എന്ന ആശയം ഉൾക്കൊണ്ട ബഹുദൈവത്വത്തെ മാത്രമേ മുഹമ്മദ് നബി(സ) എതിർത്തിട്ടുള്ളൂ എന്ന വാദവും അസംബന്ധമാകുന്നു. "നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ കൂടെ ആരെയും വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കരുത്" (വി.ഖു 72:18) (റബിയേ,) പറയുക; ഞാൻ എന്റെ രക്ഷിതാവിനോട് മാത്രമേ പ്രാർഥിക്കുകയുള്ളൂ. അവനോട് യാതൊന്നിനെയും ഞാൻ പങ്കുചേർക്കുകയില്ല" (വി.ഖു. 72:20) എന്നീ വചനങ്ങളിൽ 'ദുനില്ലാഹി' മാത്രമല്ല 'മഅല്ലാഹി' (അല്ലാഹുവോട് ചേർത്തത്) കൂടി വിലക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഉസൈറിനെയും മസീഹി(അ)നെയും ദൈവപുത്രന്മാരാക്കിയ (യഥാക്രമം) യഹൂദരെയും ക്രൈസ്തവരെയും അല്ലാഹുവും റസൂലും (സ) വിമർശിച്ചത് 'ദുനില്ലാഹി' എന്ന ആശയത്തിന്റെ പേരിലല്ലല്ലോ.

തൗഹീദിനെ കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്ന സുഹിസം

സ്രഷ്ടാവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കുക, സൃഷ്ടിയെ ഒരിക്കലും ഒരു നിലയിലും ആരാധിക്കാതിരിക്കുക - ഇതാണ് മുഴുവൻ പ്രവാചകന്മാരും പഠിപ്പിച്ച തൗഹീദ്. പ്രവാചകന്മാർക്കോ അവരുടെ യഥാർത്ഥ അനുചരന്മാർക്കോ ഈ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു ആശയക്കുഴപ്പവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിലൂടെ സ്രഷ്ടാവിനെയും സൃഷ്ടിയെയും ഒന്നാക്കിത്തീർത്ത സുഹികൾ തൗഹീദിന്റെയും ശിർക്കിന്റെയും കാര്യത്തിൽ കടുത്ത സങ്കീർണതയും തികഞ്ഞ ആശയക്കുഴപ്പവും സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ടിരിക്കുകയാണ്. സുഹിസത്തിന്റെ ഒരു വക്താവ് ഇത് സംബന്ധിച്ച നിലപാട് വ്യക്തമാക്കിയത് നോക്കുക:-

"മക്കയിലെ കച്ചവടസഭ്യതയുടെ "ദുനില്ലാഹി" എന്ന ആശയത്തിലല്ലാതെ, സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിലും സ്രഷ്ടാവിനുവേണ്ടിയും പരിഗണിക്കുന്നത് തെറ്റല്ല. എന്നല്ല, അതിൽ നിന്നാണ് ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിലേക്കുള്ള ഒന്നാമത്തെ ചുവടുവെപ്പ് എന്നുതന്നെ കാണേണ്ടി വരും. സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ പരമമായ ഉണ്മയിൽ ദർശിക്കുന്നിടത്ത് നിന്നാണ് തസവ്വഫിന്റെ തുടക്കം. അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ തലപൊക്കിയ പ്യൂരിറ്റാനിസത്തിന്റെ ഉപരിതലസ്തർശിയായ തൗഹീദ് വ്യാഖ്യാനം പ്രചാരം നേടുന്നതിനുമുമ്പ് അഹ്ലുസ്സുന്നത്ത് വൽജമാ അത്തിലെ ഇമാമുകളത്രയും അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു ലളിതമായ വസ്തുതയാണിത്. ഈ വീക്ഷണത്തിന് ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും പിൻബലവുമുണ്ട്. അല്ലാത്തപക്ഷം പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലാവില്ല. ഖുർആൻ പറയുന്നു: "നിനക്ക് (കൈതന്ന്) അനുസരണ പ്രതിജ്ഞ (ബൈഅത്ത്) ചെയ്യുന്നവർ അല്ലാഹുവിനാണ് ബൈഅത്ത് ചെയ്യുന്നത്. അവരുടെ കരങ്ങൾക്കു മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ കരമാണുള്ളത്. (48:10) ഈ നിലക്കാണ് ചതുരത്തിലുള്ള കരിങ്കൽ കെട്ടിടത്തെ ചുറ്റുന്നത് അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്തായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. സഫാ - മർവാ കുന്നുകൾക്കിടയിലുള്ള ഓട്ടം, ഹജ്റൽ അസ്വദിനെ ചുംബിക്കൽ തുടങ്ങിയതെല്ലാം ദീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന തത്വം സ്രഷ്ടാവിനുവേണ്ടി സൃഷ്ടി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതാണ്. യൂസുഫിന് സുര്യ ചന്ദ്ര നക്ഷത്രാദികൾ സുജൂദ്.

ചെയ്തതിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായി പുലർന്ന ഒരു സംഭവം ഖുർആൻ എടുത്തുകാട്ടുന്നുണ്ട്. യൂസുഫിനു മുമ്പിൽ സഹോദരന്മാർ പ്രണമിച്ച അനുഭവത്തെയാണ് ആ സ്വപ്നത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായി എടുത്തുകാട്ടുന്നത്. (12:19) ഇവിടെ സൂഷ്ഠിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് ആ നിലയ്ക്ക് സ്രഷ്ടാവിനു തന്നെയുള്ള സുജൂദായിത്തീരുകയാണ് യൂസുഫിനു മുമ്പിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരന്മാരുടെ പ്രണാമം. കാരണം യൂസുഫ് അല്ലാഹുവിന്റെ വചനത്തെ വഹിക്കുന്ന പ്രവാചകനും അല്ലാഹുവിൽ ചൂണ്ടുന്ന അടയാളവുമാണ്. തൗഹീദിനെ ഉൾക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞവർ ഇങ്ങനെ ചെയ്തത് ഒരു തെറ്റായി ഖുർആൻ പറയുന്നില്ല.

എന്നാൽ “ദുനില്ലാഹി” എന്ന ആശയം ഉൾക്കൊണ്ടതിനാൽ തൗഹീദിൽ എത്തിപ്പെടാൻ കഴിയാത്ത ഉമ്മിയ്ക്ക് ആയ ജനതകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിശ്വാസപരമായ അച്ചടക്കവും അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു പെരുമാറ്റച്ചട്ടവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതിനാൽ മുഹമ്മദീയ ശരീഅത്തിൽ സൂഷ്ഠിപുജയിലേക്ക് സാമാന്യജനതയെ വഴിതെറ്റിക്കാൻ കാരണമാക്കുന്ന എല്ലാ സമീപനങ്ങൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും കർശനമായ വിലക്ക് ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് കാര്യം നിഷേധിക്കുന്നില്ല. മലകുകൾ ആദമിന് പ്രണമിച്ച കഥ പറഞ്ഞുതന്ന ഖുർആനുമായി വന്ന പ്രവാചകന്റെ മതത്തിൽ സൂഷ്ഠി, സൂഷ്ഠിക്ക് നമിക്കുന്നത് കണിശമായും നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സൂഷ്ഠിപുജയ്ക്കുള്ള സകല പഴുതുകളും അടച്ചുവെണത് ജനതയെ സംബന്ധിക്കുന്ന വിശ്വാസപരമായ അച്ചടക്കത്തിന്റെ പേരിലുള്ള ഒരു നടപടി മാത്രമാണ്. ഇത്തരം ഒരു നീക്കം അനിവാര്യമാക്കിത്തീർത്ത ജനമനസ്സിലുള്ള അബദ്ധ സങ്കല്പത്തെ ആരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. എന്നല്ല, നേരെ വിപരീതമായ അർത്ഥത്തിൽ ആ കാര്യം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഉൾപ്പെടാറുൾ അറിയാത്തവരുടെ മൗലികതാവാദം തൗഹീദിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നത്. ‘ദുനില്ലാഹി’ എന്നത് ഖുർആൻ അംഗീകരിച്ച ഒരു തത്വമായാണ്. അർദ്ധ് ക്കാണുന്നത്! അല്ലാഹുവും അവനു പുറത്തായി സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുന്ന മുഖാമുഖം നിലുറപ്പിച്ച രണ്ടു ഉണ്മകൾ വേണമത്രെ! ഈ രണ്ട് ഉണ്മകളിൽ അല്ലാഹുവിനു മാത്രമേ ആരാധന പാടുള്ളൂ എന്നാണ് ഖുർആൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ മതപഠനം. മായത്തരത്തിന്റെതായ ഈ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് ഇസ്ലാം

മിൽ യാതൊരു ബലനവുമില്ല എന്ന് ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങൾക്കു പുറമെ പ്രവാചകന്റെയും അവിടുത്തെ ഏറ്റവും അടുത്ത സന്തതസഹചാരികളുടെയും അധ്യാപനങ്ങൾ നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിത്തരുന്നുണ്ട്.

(പ്രൊഫ്. അഹ്മദ് കുട്ടി ശിവപുരം - ‘വിവേകം’ 15-7-95 - 15-8-95)

അബദ്ധങ്ങളുടെയും ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും ഘോഷയാത്രയാണ് ഈ ഖണ്ഡികകളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നത്. ഖുർആനും സുന്നത്തും ശരിയായി പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരെ ഇവ ഏറെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാക്കുമെന്നതിനാൽ വാദമുഖങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

“മക്കയിലെ കച്ചവടസഭ്യതയുടെ ‘ദുനില്ലാഹി’ എന്ന ആശയത്തിലല്ലാതെ, സൂഷ്ഠിയെ സ്രഷ്ടാവിലും സ്രഷ്ടാവിനുവേണ്ടിയും പരിഗണിക്കുന്നത് തെറ്റല്ല” ഈ വാക്യത്തിലൂടെ ലേഖകൻ ചില വാദങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്ന്, അറേബ്യയിലെ കച്ചവടസഭ്യതയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു ‘ദുനില്ലാഹി’ എന്ന ആശയം. രണ്ട്, ബഹുദൈവാരാധന എന്ന നിലയിൽ അല്ലാഹുവും റസൂലും (സ) എതിർത്തത് ‘ദുനില്ലാഹി’ എന്ന ആശയത്തെ മാത്രമാണ്. മൂന്ന്, സ്രഷ്ടാവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സൂഷ്ഠികളെ ആരാധനക്കായി പരിഗണിക്കുന്നത് തെറ്റല്ല.

കച്ചവടസഭ്യതയുമായി ‘ദുനില്ലാഹി’ യെ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന് യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല. കച്ചവടക്കാരും കൃഷിക്കാരും തൊഴിലാളികളും സാഹിത്യകാരന്മാരുമെല്ലാം സ്രഷ്ടാവല്ലാത്തവരെ ആരാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്തരം ആരാധ്യരെ അല്ലാഹുവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയവരുടെ കൂട്ടത്തിലും അല്ലാഹുവിന് പുറമെയായി കണ്ടവരുടെ കൂട്ടത്തിലും എല്ലാ ജീവിതതുറകളിലുള്ളവരുമുണ്ട്. ‘കച്ചവടസഭ്യത’ എന്നൊരാശയത്തെ ശിർക്കുമായി കൂട്ടിക്കെട്ടുന്ന യാതൊരു പരാമർശവും ഖുർആനിലോ പ്രാമാണികമായ ഹദീസിലോ ഇല്ല. അല്ലാഹുവും റസൂലും(സ) എതിർത്തത് ‘ദുനില്ലാഹി’ എന്ന ആശയത്തെ മാത്രമാണെന്ന വാദത്തിന് തെളിവുകളുടെ യാതൊരു പിൻബലവുമില്ല. അതിന് എതിരിലാണ് തെളിവുകളുള്ളത്. “നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവോടൊപ്പം ആരോടും പ്രാർഥിക്കരുത്” (72:18) “പറയുക: ഞാൻ എന്റെ രക്ഷിതാവിനോട്, മുത്രമേ പ്രാർഥിക്കുകയുള്ളൂ. അവനോട് ആരെയും ഞാൻ പങ്കുചേർക്കുകയില്ല. (72:20) ഈ രണ്ടു വചനങ്ങൾ

ഇലും 'ദുനില്ലാഹി' എന്ന ആശയത്തെയല്ല എതിർത്തിട്ടുള്ളത്. അല്ലാഹുവോട് ചേർത്ത് ആരോടും പ്രാർഥിക്കരുത് എന്നാണ് വിലക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഈസാ നബി(അ)യെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ സ്വന്തം പുത്രനായി പരിഗണിച്ച് ആരാധിച്ച ക്രൈസ്തവരെ വിശുദ്ധഖുർആനിലെ അനേകം വചനങ്ങളിൽ വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രവാചകനായ ഉസൈറി (അ)നെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ പ്രിയസന്തതിയായി പരിഗണിച്ചു വണങ്ങിയവരെയും സ്രഷ്ടാവിന്റെ കല്പനകൾ നടപ്പാക്കുന്ന മലക്കുകളെ അവന്റെ പുത്രിമാരായി പരിഗണിച്ച് ആരാധിച്ചിരുന്നവരെയും വിശുദ്ധഖുർആൻ വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ദുനി' (പുറമെ, കൂടാതെ) എന്ന പദം വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പ്രയോഗിച്ചെടുത്തുപോലും 'അല്ലാഹുവിന്റെ പുറത്ത് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുന്ന മുഖാമുഖം നില്പുറപ്പിച്ച ഉണ്ട് മകൾ' എന്ന ലേഖകന്റെ ഭാഷ്യത്തിന് യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ല. സുറത്തുസ്സുമറിലെ മൂന്നാം വചനം നോക്കുക : "അറിയുക: അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാകുന്നു നിഷ്കളങ്കമായ കീഴ്വണക്കം. അവനു പുറമെ രക്ഷാധികാരികളെ സ്വീകരിച്ചവർ (പറയുന്നു): 'അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് ഞങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അടുപ്പം ഉണ്ടാക്കിത്തരാൻ വേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു ഞങ്ങൾ അവരെ ആരാധിക്കുന്നത്. അവർ ഏതൊരു കാര്യത്തിൽ ഭിന്നത പുലർത്തുന്നുവോ അതിൽ അല്ലാഹു അവർക്കിടയിൽ വിധി കല്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. നൂണയനും നന്ദി കെട്ടവനുമായിട്ടുള്ളവനെ അല്ലാഹു നേർവഴിയിലാക്കുകയില്ല; തീർച്ച." (39:3) മനുഷ്യരെ സ്രഷ്ടാവിലേക്ക് അടുപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള ആൾ എന്ന നിലയിൽ ഏതെങ്കിലും സൃഷ്ടിയെ പരിഗണിക്കുന്നത് നൂണയും നന്ദികേടുമാണെന്ന് ഈ വചനം പഠിപ്പിക്കുന്നു. മക്കയിലെ ബഹു ദൈവാരാധകർ ഹജ്ജ് വേളയിൽ ചൊല്ലിയിരുന്ന തൽബിയത്തിൽ അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് തികച്ചും സ്വതന്ത്രനായ ആരാധ്യനെല്ലെ അവർ ആരാധിക്കുന്നത് എന്ന കാര്യം ഉന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. 'ലാ ശരീക ലക ഇല്ലാ ശരീകൻ ഹുവ ലക ത്ലീകുഹു വമാ മലക' (നിനക്ക് യാതൊരു പങ്കുകാരനുമില്ല. നിന്റെതായ ഒരു പങ്കുകാരൻ ഒഴികെ. ആ പങ്കുകാരനും അയാളുടെ കഴിവുകളും നിന്റെ അധീനതയിൽ തന്നെയാകുന്നു) എന്ന് തൽബിയത്തിന്റെ ഭാഗമായി അവർ ചൊല്ലിയിരുന്നു എന്ന് വിശ്വസനീയമായ നിവേദക പരമ്പരയോടെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന് പുറമെയുള്ളവനായി കണക്കാക്കി സൃഷ്ടിയെ ആരാധിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്വന്തം നബിയായി പരിഗണിച്ച് സൃഷ്ടിയെ ആരാധിക്കുന്നതും ഇസ്ലാമിന് വിരുദ്ധമാണെന്ന് ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ വ്യക്തമാകുന്നു.

"സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിലും സ്രഷ്ടാവിനു വേണ്ടിയും പരിഗണി

ക്കുന്നത് തെറ്റല്ല" എന്ന് വാക്യം സത്യവും മിഥ്യയും തമ്മിലുള്ള അതിവിദഗ്ധമായ കൂട്ടിക്കലർത്തലും കടുത്ത ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ആസൂത്രിതനീക്കവുമാകുന്നു. സ്രഷ്ടാവ് എന്നെന്നും ഉണ്ടായിരുന്നവനും എന്നെന്നും നിലനിൽക്കുന്നവനുമാണല്ലോ. സൃഷ്ടിയും അതുപോലെ അനാദിയും അനശ്വരവുമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുക എന്നാണോ സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ പരിഗണിക്കുക എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? ആകാശഭൂമികളെ ആരു ദിവസങ്ങളിൽ (ഘട്ടങ്ങളിൽ) അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചുവെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ഏഴു സന്ദർഭങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനു മുമ്പ് ആകാശവും ഭൂമിയും ഭൂമിയിലെ സൃഷ്ടികളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പാണല്ലോ. അതുവരെ ഇല്ലാതിരുന്ന സൃഷ്ടികളെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഭാഗമായി പരിഗണിക്കുന്നതിന് യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല. "അവനൊഴികെ യാതൊരു ആരാധ്യനുമില്ല. ഏതൊരു വസ്തുവും നശിക്കുന്നതാണ്; അവന്റെ മുഖമൊഴികെ" (28:88) എന്ന വചനം സ്രഷ്ടാവല്ലാത്തതൊക്കെ നശാരമാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നു. നശാരമായ സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ നിലനിൽക്കുന്നതായോ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഭാഗമായോ പരിഗണിക്കുന്നത് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ തീർത്തും വിരുദ്ധമത്രെ. സ്രഷ്ടാവിന്റെ സത്തയിൽ തന്നെ പുത്രനെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെയും പരിഗണിച്ച് ആരാധിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികളെ വിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ അനേകം വചനങ്ങളിൽ നിശിതമായി വിമർശിച്ചിരിക്കെ "സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ പരിഗണിക്കുന്നത് തെറ്റല്ല" എന്ന ലേഖകന്റെ വാദം തികച്ചും അന്യായമാകുന്നു.

'സ്രഷ്ടാവിനു വേണ്ടി സൃഷ്ടിയെ പരിഗണിക്കുക' എന്നത് വിശദീകരണം ആവശ്യമുള്ള കാര്യമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രതിഫലം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും അവന്റെ ശിക്ഷ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടും സൃഷ്ടികളെ സഹായിക്കുന്നതും അനുസ്മരിക്കുന്നതും ആദരിക്കുന്നതും ഇസ്ലാമികാധ്യാപനങ്ങളുടെ ഭാഗമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും തർക്കമില്ല. എന്നാൽ ദുആയും ഇബാദത്തും (പ്രാർഥനയും ആരാധനയും) അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കും സമർപ്പിച്ചുകൂടാ എന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ അനേകം വചനങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതിനാൽ പ്രാർഥിക്കപ്പെടേണ്ടതിനോ ആരാധിക്കപ്പെടേണ്ടതിനോ യാതൊരു സൃഷ്ടിയെയും പരിഗണിക്കാവുന്നതല്ല. ആദം (അ), മുതൽ മുഹമ്മദ് (സ) വരെയുള്ള ഒരു പ്രവാചകനും ദുആയോ ഇബാദത്തോ സമർപ്പിക്കാൻ അല്ലാഹു അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. ഇബാദത്തിൽ അഴിയുന്ന

ആദർശ്, അനുസരണം, ബൈബിൾ എന്നിവയ്ക്ക് സൃഷ്ടികളെ പരിഗണിക്കുന്നതും സൃഷ്ടികൾക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നതുമായി കൂട്ടിക്കൂഴയ്ക്കുന്നത് തൗഹീദ്ന് തുരങ്കംവെക്കാനുള്ള ഗുരൂശ്രമമായിട്ടാണ് ഗണിക്കേണ്ടത്.

ലേഖകന്റെ തുടർന്നുള്ള വരികളിൽ ഈ ഗുരൂശ്രമം കൂടുതൽ വ്യക്തമായി കാണാം: “എന്നല്ല, അതിൽനിന്നാണ് ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിലേക്കുള്ള ഒന്നാമത്തെ ചുവടുവെയ്പ്പ് എന്നുതന്നെ കാണേണ്ടിവരും. സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ പരമമായ ഉണ്മയിൽ ദർശിക്കുന്നിടത്തുനിന്നാണ് തസവ്വഹിന്റെ തുടക്കം”. ഏകനായ സ്രഷ്ടാവു മാത്രമാണ് ആരാധ്യൻ എന്ന വസ്തുത സൃഷ്ടികൾ അംഗീകരിക്കുന്നതിനാണ് ഇസ്‌ലാമിൽ തൗഹീദ് എന്നു പറയുന്നത്. കലർപ്പില്ലാത്ത തൗഹീദ് വിവരിക്കുന്ന സുറത്തുൽ ഇഖ്‌ലാസ് ഈ കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. “പറയുക : കാര്യം അല്ലാഹു ഏകനാണ് എന്നതാകുന്നു. അല്ലാഹു ഏവർക്കും ആശ്രയമായിട്ടുള്ളവനാകുന്നു. അവൻ പിതാവോ സന്തതിയോ ആയിട്ടില്ല. അവൻ തുല്യനായി ആരുമില്ലതാനും.” പരമമായ ഉണ്മ ഒന്നുമാത്രം. അതിനു തുല്യമായി യാതൊന്നുമില്ല. സൃഷ്ടികളെല്ലാം ആ ഉണ്മയെ ആശ്രയിക്കുന്നവർ - ഇതാണ് ഈ സുറത്ത് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതനുസരിച്ച് വിശ്വാസികൾ ഉണ്മയുടെ പാരമ്യത്തിൽ സ്രഷ്ടാവിനെ മാത്രമാണ് പരിഗണിക്കുന്നത് യാതൊരു സൃഷ്ടിയെയും പരമമായ ഉണ്മയായി അവർ പരിഗണിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ലേഖകൻ പറയുന്ന ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം ഇതിനു നേർവിപരീതമാകുന്നു. നിസ്സാരനായ ഒരു അടിയൻ എന്ന് സ്ഥാനം കൊണ്ട് തൂപ്പിപ്പെട്ടെൻ സ്‌നേഹനല്ലാത്ത മനുഷ്യന് താനും ഈശ്വരനും ഒന്നാണെന്നോ താൻ തന്നെയാണ് ഈശ്വരനെന്നോ തേറ്റുന്നതിനാണ്. ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം എന്നുപറയുന്നത് വിശുദ്ധ ഖുർആനിലോ പ്രാമാണികമായ ഹദീസുകളിലോ ‘ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം’ എന്ന് പരിഭാഷപ്പെടുത്താവുന്ന യാതൊരു വാക്കുമില്ല. മഹാമാരയെ സഹാബികളാരും അത്തരമൊരു വാക്ക് പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. അതുപോലെ തന്നെയാണ് തസവ്വഹ് എന്ന പദത്തിന്റെ കാര്യവും. ഈ പദത്തിന്റെ നിഷ്പത്തിപ്പോലും തർക്കവിഷയമാകുന്നു. അല്ലാഹുവോ റസൂലോ(സ) സഹാബികളോ ആ പദം പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. തസവ്വഹിന്റെ പ്രാരംഭവിന്ദുവായി ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ‘സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ പരമമായ ഉണ്മയിൽ ദർശിക്കുക’ എന്ന ആശയത്തിനും ഇസ്‌ലാമിക പ്രമാണങ്ങളിൽ യാതൊരു അടിസ്ഥാനം

വുമില്ല. “അവനെപ്പോലെ യാതൊന്നുമില്ല” (42:11) “അവനു തുല്യനായി ആരുമില്ല” (112:4) എന്നീ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളനുസരിച്ച് സ്രഷ്ടാവ് സൃഷ്ടികളിൽ നിന്ന് വ്യതിരിക്തനത്രെ. സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണ്മയുടെ ഭാഗമായി ദർശിക്കുന്നത് ഈ വ്യതിരിക്തതയുടെ നിരാകരണമാകുന്നു. ഒരു ചിത്രം ചിത്രകാരന്റെ കലാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിന്റെ തെളിവുവെങ്കിലും ചിത്രകാരന്റെ സത്തയുടെ ഭാഗമല്ല എന്ന കാര്യം ആർക്കും വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതത്രെ. അപ്പോൾ അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ച വസ്തുക്കളെ അവന്റെ പരമമായ അറിവിന്റെ റയും കഴിവിന്റെയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി പരിഗണിക്കുകയും അവന്റെ സത്തയുടെ ഭാഗമായി ചിത്രീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് ന്യായമായ നിലപാട്.

യാതൊരു തെളിവും നിരത്താതെ വാചകക്കസർത്തു കൊണ്ട് സുഹിമാർഗ്ഗത്തിലെ അദ്വൈതമാണ് സാക്ഷാൽ ഇസ്‌ലാമെന്ന് വരുത്തിത്തീർത്തശേഷം ലേഖകൻ ശ്രമിക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ ഏകദൈവത്വത്തിന്റെ വക്താക്കളെ തേജോവധം ചെയ്യാനാണ്.

“അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ തലപ്പൊക്കിയ പ്യൂരിറ്റാനിസത്തിന്റെ ഉപരിതല സ്പർശിയായ തൗഹീദ് വ്യാഖ്യാനം പ്രചാരം നേടുന്നതിനുമുമ്പ് അഹ്‌ലുസ്സുന്നത്ത് വൽജമാഅത്തിലെ ഇമാമുകളത്രയും അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു ലളിതമായ വസ്തുതയാണ്. ഈ വീക്ഷണത്തിന് ഖുർആനിന്റെയും സൂറത്തുന്റെയും പിൻബലവുമുണ്ട്. അല്ലാത്തപക്ഷം പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലാവില്ല.....”

ഈ വരികളിൽ കുറെ ദുരുദ്ദേശ്യങ്ങളും ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളും ലേഖകൻ തിരുകിക്കയറ്റിയിട്ടുണ്ട്.

റസൂലി(സ)ന്റെ തൊട്ടടുത്ത തലമുറകൾക്കും ശേഷം വന്നവർ ഇസ്‌ലാമിൽ കടത്തിക്കൂട്ടിയതും ഖുർആനിനും സുന്നത്തിനും വിമുഖവുമായ വികലവിശ്വാസങ്ങളെയും അന്ധാരങ്ങളെയും തുടച്ചുനീക്കി പ്രമാണബദ്ധമായ ഇസ്‌ലാമിനെ പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ച മുവഹ്‌ഹിദ്ദുകളുടെ നിലപാടിനെയാണ് ലേഖകൻ ‘അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ തലപ്പൊക്കിയ പ്യൂരിറ്റാനിസം’ എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച് അധികേഷപിക്കുന്നത്. മുസ്‌ലിംകൾക്കിടയിൽ തെറ്റായ പ്രവണതകൾ തലപൊ

കുന്യാൾ അതിനെ നേരിടാൻ ശക്തവും വ്യക്തവുമായ നിലപാട് സ്വീകരിക്കുന്നവർ അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ മാത്രമല്ല രംഗത്ത് വന്നിട്ടുള്ളത്. മുഹമ്മദ് നബി(സ) ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞപ്പോൾ മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ ചില ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടായി. നബി(സ) മരിച്ചുവെന്ന് വല്ലവനും പറഞ്ഞാൽ അവനെ ഞാൻ കൊന്നുകളയുമെന്ന് ഒരു സഹാബി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അബൂബക്കർ സിദ്ദീക്ക് (റ) പറഞ്ഞു: "ആരെങ്കിലും മുഹമ്മദിനെയാണ് ആരാധിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ അദ്ദേഹമിതാ മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിനെയാണ് ആരാധിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ അല്ലാഹു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവൻ മരിക്കുകയില്ല." അബൂബക്കർ (റ) മരിക്കാത്ത ഉണ്മയെയും മരിക്കുന്ന ഉണ്മയെയും വ്യവച്ഛേദിച്ചു. ഇബാദത്ത് (ആരാധന) മരിക്കാത്ത ഉണ്മക്ക് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. പ്രവാചകന്റെ ഉണ്മ ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മയുടെ ഭാഗമാണെങ്കിലെ പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലാകും എന്ന ലേഖകന്റെ വാദഗതി. അബൂബക്കർ(റ) അംഗീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പ്രവാചകന് അമരതം അനിവാര്യമാണെന്ന് ധരിച്ച സഹാബിയെ അദ്ദേഹം തിരുത്തുമായിരുന്നില്ല. അപ്പോൾ അബൂബക്കർ സിദ്ദീഖാണ് മുഹമ്മദ് നബി(സ) യുടെ സമുദായത്തിൽ 'പ്യൂരിറ്റാനിസം'ത്തിന്റെ ആദ്യ വക്താവ്. മഹാനാരായ ഖലീഫമാരും പ്രമുഖരായ സഹാബികളും താബിഉകളും വിവിധ മദ്ഹബുകളുടെ ഇമാമുകളുമെല്ലാം ഈ സമുദായത്തിൽ അതാതു കാലങ്ങളിൽ തലപൊക്കിയ ദൃഷ്ടപ്രവണതകൾക്കെതിരിൽ ശുദ്ധീകരണ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയവരാകുന്നു. ഇന്നത്തെ സലഫികൾ മുസ്ലിം ലോകത്തോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ആ പൂർവികരായ മഹാനാരായുടെ മാതൃക പിന്തുടരുന്നതാണ്. പിൽക്കാലത്ത് തലപൊക്കിയ അനിസ്ലാമിക വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ വെടിയണമെന്നാണ്. റസൂൽ (സ) ജീവിച്ചു നൂറ്റാണ്ടിലെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ലേഖകന് വിയോജിപ്പില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് നിഷേധിക്കാനാകാത്ത ചില വസ്തുതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കട്ടെ. ഒന്ന്, അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനെ അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി അനുസരിക്കൽ നിർബന്ധമാണെന്ന് സഹാബികൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി റസൂലി(സ)നെ ആരാധിക്കാമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. അബൂബക്കറി(റ)ന്റെ നേരത്തെ ഉദ്ധരിച്ച വാക്കുകൾ അതാണല്ലോ കൈളിയിക്കുന്നത്. രണ്ട്, റസൂലി(സ)നെ അനുസരിക്കുമ്പോഴും റസൂലി(സ)ന് ബൈഅത്ത് നൽകുമ്പോഴും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹസത്തയുടെ ഭാഗമാണ് റസൂലി(സ)ന്റെ അസ്തിത്വമെന്ന് സഹാ

ബികൾ കരുതിയിരുന്നില്ല. മരിക്കാത്ത അല്ലാഹുവെയും മരിച്ച ദൂതനെയും സംബന്ധിച്ച് അബൂബക്കർ (റ) സംസാരിച്ചപ്പോൾ സഹാബികളാരും ഒരു വിയോജിപ്പും പ്രകടിപ്പിക്കാതിരുന്നതിൽ നിന്ന് സൂഷ്ടിയായ ദൂതനെ (സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണ്മയുടെ ഭാഗമായി 'അന്വർതം' പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. 'മൂന്ന്, അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രം എന്ന് അല്ലാഹു തന്നെ വിശേഷിപ്പിച്ച ഇബ്റാഹീം നബി(അ)യുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ഇസ്മായീൽ നബി(അ)യുടെയും പ്രതിമകൾ കഅ്ബയിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാര്യവും മക്കാ വിജയത്തെത്തുടർന്ന് നബി(സ)യും സഹാബികളും ചേർന്ന് ആ പ്രതിമകൾ നീക്കംചെയ്ത കാര്യവും ഹദീസ്-ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രത്തെ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭാഗമായി പരിഗണിച്ച് ആരാധിച്ചിരുന്ന നബി(സ) അംഗീകരിച്ചില്ല. ഇബ്റാഹീം നബി(അ)യുടെ വിഗ്രഹം നീക്കംചെയ്യുമ്പോൾ അതൊരു 'പ്യൂരിറ്റാനിസം'മായിട്ട് സഹാബികളാരും പരിഗണിച്ചില്ല. നാല്, അഹ്ലുസ്സുന്നത്ത് വൽജമാഅത്തിലെ ആദ്യതലമുറ സഹാബികളാണല്ലോ. അവരാരും പ്രവാചകന്മാരോട് പ്രാർഥിക്കുകയോ, പ്രവാചകന്മാർക്ക് നേർച്ച വഴിപാടുകൾ അർപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തതായി വിശ്വസനീയമായ നിവേദകപരമ്പരകളിലൂടെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

"അല്ലാത്തപക്ഷം പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലാവില്ല" എന്ന് വാദിക്കുന്ന ലേഖകൻ ഒരു രാജാവിന്റെ ദൂതനെ അനുസരിക്കുന്നത് രജാവിനുള്ള അനുസരണമാകുന്നത് ദൂതന്റെ ഉണ്മ രാജാവിന്റെ ഉണ്മയുടെ ഭാഗമായതുകൊണ്ടാണെന്ന് വാദിക്കുമോ? കരിങ്കൽ കെട്ടിടത്തെ (കഅ്ബയെ) അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം പ്രദക്ഷിണംചെയ്യുമ്പോൾ അത് അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്താകുമെന്ന കാര്യം അവിതർക്കിതമാണ്. എന്നാൽ കഅ്ബയുടെ ഉണ്മയെ അല്ലാഹുവിന്റെ ഉണ്മയുടെ ഭാഗമായി പരിഗണിക്കാമെന്നോ കഅ്ബയെ ആരാധിക്കാമെന്നോ ചൂർആനിലോ ഹദീസിലോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? കഅ്ബ, സഫാ-മാർവ്വ, ഹജ്റൽ അസ്വദ് എന്നീ സൂഷ്ടികൾ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത് ആരാധ്യമായോ പ്രാർഥിക്കപ്പെടേണ്ടതായോ ദൈവികസത്തയുടെ ഭാഗമായോ അല്ല, അല്ലാഹു സൂഷ്ടിച്ച വസ്തുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് അവൻ മതചിഹ്നങ്ങളായി വിശ്വസിച്ചവ എന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ അവയെ പരിഗണിക്കുന്നത് സഹാബികൾ ആ കാര്യം കണ്ടിടമായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. 'ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഒരു കല്ല്' എന്ന് ഖലീഫാ

ഉമർ(റ) ഹജറുൽഅസ്വദിനെ വിശേഷിപ്പിച്ച സംഭവം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

തുടർന്ന് രണ്ടു സൂജൂദിന്റെ കഥ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ലേഖകൻ ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. ഒന്ന്, യൂസുഫി(അ)ന് സഹോദരന്മാർ സൂജൂദ് ചെയ്തത് രണ്ട് മലക്കുകൾ ആദമിന് സൂജൂദ് ചെയ്തത്. ഇതിന്റെ പേരിൽ ലേഖകൻ എന്താണ് സമർഥിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് വ്യക്തമല്ല. ആദ്യം യൂസുഫും(അ) ആരാധന അർഹിക്കുന്ന സൃഷ്ടികളാണെന്ന് അദ്ദേഹം തുറന്നുപറയുന്നില്ല. 'തൗഹീദ് ഉൾക്കൊണ്ട സഹോദരന്മാർ യൂസുഫി(അ)ന് അല്ലാഹുവിന്റെ വചനത്തെ വഹിക്കുന്ന പ്രവാചകൻ എന്ന നിലയിൽ സൂജൂദ് ചെയ്തത് തെറ്റായിപ്പോയെന്ന് ഖുർആൻ പറയുന്നില്ല' എന്ന വാക്കിനുള്ളിൽ ലേഖകൻ തന്റെ ഇംഗിതം വിദഗ്ധമായി ഒളിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ യാതൊരു പ്രവാചകനും ആദമി(അ)നോ യൂസുഫി(അ)നോ ഇബ്രാഹിം ചെയ്തതുവെന്നോ അവരോട് പ്രാർഥിച്ചുവെന്നോ വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ പരഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതും, "ഞാനല്ലാതെ യാതൊരു ആരാധനയും ഇല്ല എന്നതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ആരാധിക്കു എന്ന് ബേദനം നൽകിക്കൊണ്ടല്ലാതെ നിനക്കു മുമ്പ് യാതൊരു ദൂതനെയും നാം അയച്ചിട്ടില്ല" (21:25) എന്ന് ഖുർആനിൽ വ്യക്തമായി പ്രഖ്യാപിച്ചതും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഈ രണ്ടു സൂജൂദും ആരാധനയെക്കാൾ താഴെയുള്ള ആദരപ്രകടനം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആനീനോട് ആദരവ് പുലർത്തുന്ന ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നത്.

പിന്നീട് ലേഖകൻ സമർഥിക്കുന്നത് മുഹമ്മദീയ ശരീഅത്തിൽ സൃഷ്ടിപുജയുടെ സകല പഴുതുകളും അടച്ചത് മക്കയിലെ ജനങ്ങൾ 'ദുനിലാഹി' എന്ന ആശയം ഉൾക്കൊണ്ടതിനാൽ തൗഹീദിൽ എത്തിപ്പെടാൻ കഴിയാത്തവരായതുകൊണ്ടാണ് എന്ന ഒരു വീക്ഷിതത്വമാണ്. സ്രഷ്ടാവിന്റെ പുത്രനായി ഗണിച്ചുകൊണ്ട് ഈസാനബി(അ)യെയും, സ്രഷ്ടാവിന്റെ അവിഭാജ്യഭാഗമായി പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെയും ആരാധിച്ച ക്രിസ്ത്യാനികളെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ നിശിതമായി വിമർശിച്ചത് 'ദുനിലാഹി'യുടെ പേരിലാണെന്ന് വക്തിരിവുള്ള ആരും പറയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രമായ ഇബ്രാഹീം നബി(അ)യെ മക്കയിലെ മുൻതൂക്കങ്ങൾ ആരാധിച്ചതും 'ദുനിലാഹി' എന്ന ആശയപ്രകാരമല്ല. ലേഖകൻ ഇവിടെ ഒരു കാര്യം ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. മക്കയിലെ ജനത നിരക്ഷരരും സൃഷ്ടികളെ അല്ലാഹുവിന്

വിമർശനമായി പരിഗണിക്കുന്നവരും അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ സൃഷ്ടിപുജയുടെ സകല പഴുതുകളും അടച്ചുകളയുക എന്ന അച്ചടക്കം തടസ്സമുഹമ്മദ് നബി(സ) സീകരിക്കുമായിരുന്നില്ല എന്ന്. ഖുർആനിലോ സുന്നത്തിലോ ഇത്തരത്തിൽ യാതൊരു സൂചനയുമില്ല. (അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെട്ട ദാസന്മാരെ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്വന്തക്കാരെന്ന നിലയിൽ ആരാധിച്ച അറബികളും അനറബികളുമായ മുഴുവൻ സൃഷ്ടിപുജകരെയും വിശുദ്ധ ഖുർആൻ എതിർത്തിരിക്കെ 'ദുനിലാഹി' ഇല്ലെങ്കിൽ സൃഷ്ടിപുജ തെറ്റല്ല എന്ന വിതണ്ഡവാദം പൈശാചിക ദുർബോധനം മാത്രമാകുന്നു.)

ഏതായാലും "ഖുർആനുമായി വന്ന പ്രവാചകന്റെ മതത്തിൽ സൃഷ്ടി സൃഷ്ടിക്ക് നമിക്കുന്നത് കണിശമായും നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്ന് ലേഖകൻ സമ്മതിച്ചതിന് നന്ദി. സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഭാഗമായി പരിഗണിച്ച് നമിക്കുന്നത് നിരോധിച്ചിട്ടില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കാതിരുന്നത് ആശ്വാസം തന്നെ. റസൂൽ (സ) ഒരു കാര്യം നിരോധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ സമ്പൂർണ്ണമായോ ഭാഗികമായോ ആ നിരോധനിക്കാൻ ഒരു സൂഫിക്കും അധികാരമില്ല. ഇതാണ് 'പ്യൂരിറ്റാനിസ'ത്തിന്റെ വക്താക്കൾ പറയുന്നത്. 'ദുനിലാഹി' ആയാലും 'മഅല്ലാഹി' ആയാലും 'ഇബ്നുല്ലാഹി' ആയാലും 'ബിൻതുല്ലാഹി' ആയാലും അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആർക്കും ഇബ്രാഹിം പാടില്ല എന്നതാണ് സാക്ഷാൽ തൗഹീദിന്റെ ഉൾപ്പൊരുൾ. ഇത് മായത്തരമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ലേഖകൻ യഥാർഥത്തിൽ സ്വയം നിഷേധിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പ്രവാചകൻ സൃഷ്ടി സൃഷ്ടിക്ക് നമിക്കുന്നത് കണിശമായും നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് സമ്മതിച്ച ലേഖകന് അതേ കണിശത പുലർത്തുന്ന 'മൗലികവാദി'കളെ മായത്തരമായി ചിത്രീകരിക്കാൻ ഒരവകാശവുമില്ല. അതല്ല, സൃഷ്ടിപുജയുടെ സകല പഴുതുകളും അടച്ച പ്രവാചകൻ ഉൾപ്പൊരുൾ അറിയാത്ത മായനാണെന്ന് ലേഖകന് വാദമുണ്ടോ? അല്ലാഹുവും റസൂലും (സ) പഠിപ്പിച്ച തൗഹീദ് അറബ്യയിലെ നിരക്ഷരക്ഷികൾക്ക് മാത്രം ബാധകമാണെന്ന് ധ്വനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവെക്കൊളും റസൂലി(സ)നെക്കൊളും ഉയർന്നു നിൽക്കാൻ വെമ്പുന്ന ലേഖകൻ അത് നേരെചൊല്ലേ പറയേണ്ടുകളിക്കുകയാണ്.

'അല്ലാഹുവിന് പുറത്തായി സ്വതന്ത്രമായി യുന മുഖാമുഖം നില്ക്കുന്നില്ല ഉണ്മ' ഉണ്ടെന്ന് 'പ്യൂ

വക്താക്കൾ വാദിക്കുന്നുവെന്നത് വ്യാജാരോപണമാണ്. സൃഷ്ടികളെല്ലാം അല്ലാഹുവെ പൂർണ്ണമായും ആശ്രയിച്ചുകഴിയുന്നവരാണെന്നും അതുകൊണ്ടുതന്നെ യാതൊരു സൃഷ്ടിയും ആരാധന അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നുമാണ് ചുർആനിൽ നിന്നും സുന്നത്തിൽ നിന്നും തൗഹീദ് പഠിച്ചവർ വിശ്വസിക്കുന്നത്. എന്നാൽ 'ദുനിലാഹി' എന്ന ആശയപ്രകാരമല്ലെങ്കിൽ സൃഷ്ടിയെ ആരാധ്യസ്ഥാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കാമെന്ന ലേഖകന്റെ വാദത്തിന് യാതൊരു പ്രമാണത്തിന്റെയും പിൻബലമില്ല. പ്രവാചകന്റെ സന്തതസഹചാരികളിൽ ആരും അങ്ങനെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അത് തീർത്തും വ്യാജവാദമാകുന്നു.

ബഹുദൈവാരാധനയെ തൗഹീദാക്കുന്ന ആത്മവിദ്യ

അല്ലാഹു പ്രവാചകന്മാർ മുഖേന പഠിപ്പിച്ച സാക്ഷാൽ ഏകദൈവതത്തെ ഒട്ടേറെ വർണനകളും ഉപമാലങ്കാരങ്ങളും ഭംഗിവാക്കുകളും ഉപയോഗിച്ച് തനി ബഹുദൈവതമാക്കി മാറ്റുകയാണ് സുഹിസം യഥാർഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്. ഇത് പറയുമ്പോൾ സുഹിവരുന്മാരോട് അളവറ്റ ഭക്തി പുലർത്തുന്നവർക്ക് ഈർഷ്യ തോന്നുമെങ്കിലും സുഹിസത്തിന്റെ മൂലകൃതികൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നവർക്ക് ഈ യഥാർഥ്യം ബോധ്യമാകാതിരിക്കില്ല. ആദ്യമായി ഒരു സുഹീഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ നിന്ന് തന്നെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ :

“ഞാനാകുന്ന ഉപ്പുകട്ട കടലിന്റെ ആഴം അളക്കുവാൻ വേണ്ടി മഹാജലത്തിലേക്ക് താഴുകയാണ്. ആഴംതോറും ഞാനും കടലും രണ്ടല്ലാതായിത്തീരുന്നു. ഒടുവിൽ ഞാനില്ല. കടൽമാത്രം ബാക്കി. ഈ ഉപ്പുകട്ട ഉരുത്തിരിഞ്ഞതും ആ കടലിൽ നിന്ന് തന്നെയാണ് ഞാൻ വ്യക്തമായി അറിയുന്നു.

ഇവിടെ സർവ്വവ്യാപിയായ ദൈവത്തിന് കടൽ എന്ന ഉപമാനം എത്രയോ അപര്യാപ്തമാണ്. ഭാഷ ആശയത്തെ തടവിലിടുന്നു. എന്തുചെയ്യാം! എങ്കിലും കടലായി മാറിയ ഉപ്പുകട്ട സ്വയം മാറിനിന്ന് ഉപ്പും കടലും രണ്ടല്ല എന്ന് വിശദമാക്കുവാൻ, ഭാഷയുടെ പരിമിതിക്ക് വിധേയമായി, ഒരു ശ്രമം ചെയ്തുന്നോക്കി. അതിന്റെ ഫലമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം” (ആത്മവിദ്യ ഇസ്‌ലാമിൽ - ഹാജി മാളിയക്കൽ ബാപ്പട്ടി പേജ് 1)

സ്രഷ്ടാവിനെയും സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയും സംബന്ധിച്ച് അല്ലാഹുവും റസൂലും (സ) അറിയിച്ചു തന്നതിനപ്പുറം നമുക്ക് സ്വന്തം കല്പനാവൈഭവം കൊണ്ട് ഉപമകൾ ചമച്ചുണ്ടാക്കാൻ യാതൊരു അവകാശവുമില്ല. വിശുദ്ധ ചുർആൻ ഇക്കാര്യം സംശയത്തിനിടയില്ലാത്തവിധം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

“ആകയാൽ അല്ലാഹുവിന് നിങ്ങൾ ഉപമകൾ പറയരുത്. തീർച്ചയായും അല്ലാഹു അറിയുന്നു. നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല.” (വി.ഖു. 16:74)

തെറ്റ് പറയാത്ത സമ്പൂർണ്ണവും സമഗ്രവുമായ അറിവ് അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണുള്ളത്. അല്ലാഹുവിന്റെ സത്തെയും ഗുണങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് വേദങ്ങളും ദൂതന്മാരും മുഖേന അവൻ തന്നെ നൽകിയതല്ലാത്ത യാതൊരു അറിവും നമുക്ക് നേടാൻ സാധ്യമല്ല. അഭൗതിക ജ്ഞാനം നേടാൻ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളോ മനുഷ്യബുദ്ധിയോ പര്യാപ്തമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യർ അല്ലാഹുവെപ്പറ്റി ഭാവനാകല്പിതമായ ഉദാഹരണങ്ങളും ഉപമകളും പറയുന്നത് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിലക്കിയത്. ഈ വിലക്ക് ലംഘിച്ചുകൊണ്ടാണ് സുഹിമാർഗ്ഗകാരൻ അല്ലാഹുവെ കടലിനോടും തന്നെ ഉപ്സുകൃതയോടും ഉപമിച്ചത്. എന്തിനാണ് ഈ ഉപമ? വെള്ളത്തിൽ വീണ ഉപ്സുകൃതപോലെ നിലനിൽപ്പില്ലാത്തതാണ് മനുഷ്യാസ്തിത്വം എന്ന് സ്ഥാപിക്കാനോ, അതല്ല; അഗാധമായ ആത്മീയധ്യാനത്തിൽ മുങ്ങുന്ന സുഹിയുടെ അസ്തിത്വവും ദൈവാസ്തിത്വവും ഒന്നായിത്തീരുന്നില്ലെന്ന് സമർത്ഥിക്കാനോ? രണ്ടാമത് പറഞ്ഞതാണ് ഉപമയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് ‘ഉപ്സും കടലും രണ്ടല്ല’ എന്ന വാക്ക് തെളിയിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ‘മഹാജല’വും ഉപ്സും രണ്ടുതന്നെയാണ്. മഹാജലം നീരാവിയായി മാറുമ്പോൾ തെളിയും ഉപ്സിന്റെ സത്ത വേറെയാണെന്ന്.

അന്യായവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമായ ഈ ഉദാഹരണത്തിലൂടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ എത്തിച്ചേരുന്നത് സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും ഒന്നാണ് എന്ന അദ്വൈതതത്വത്തിൽ. തുടർന്ന് അദ്വൈതവും ഇസ്ലാമിലെ തൗഹീദും ഒന്നുതന്നെ എന്ന വാദത്തിലും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ നോക്കുക :

“യോ. രാധാകൃഷ്ണൻ, അരവിന്ദഘോഷ എന്നിവരുടെ പുസ്തകങ്ങളും മൂധാനന്ദസാമികളുടെ ഉപനിഷത്തർജ്ജമകളും അഴീക്കോടിന്റെ തത്ത്വമസിയും അത്തൗഹീദും അദ്വൈതവും രണ്ടല്ല എന്ന ധാരണയിൽ എന്നെ എത്തിച്ചു”. (Ibid പേ. 2)

അനന്തരം ഈ ആവശ്യത്തിന് വേണ്ടി കലിമത്തുത്തൗഹീദിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ ഗ്രന്ഥകാരൻ മാറ്റി മറിക്കുന്നു :

“എല്ലാ അന്വീയാക്കളും (പ്രവാചകർ) കൊണ്ടുവന്ന വാക്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠം ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് (അല്ലാഹു ഒഴികെ മറ്റൊന്നുമില്ല) എന്നതാകുന്നു” - ഹദീസ് ശരീഫ് (Ibid പേജ് 3)

‘ലാ ഇലാഹ’ (യാതൊരു ദൈവവുമില്ല - യാതൊരു ആരാധ്യവസ്തുവുമില്ല) എന്ന വാക്യാംശത്തിനാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ‘മറ്റൊന്നുമില്ല’ എന്ന് അർത്ഥം നൽകിയത്. ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ അറബി ഭാഷാ വിജ്ഞാനീയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ ഈ അർത്ഥ കല്പനയ്ക്ക് യാതൊരു സാധ്യതയുമില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള ഏതൊരു വസ്തുവും അല്ലാഹു തന്നെയാണെന്നും എന്തൊന്നിനെ ആരാധിച്ചാലും അത് അല്ലാഹുവിനുള്ള ആരാധനയായിത്തന്നെ ഭവിക്കുമെന്നുമാണ് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹുവിന്റെ താല്പര്യമെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള ആസൂത്രിതനീക്കത്തിന്റെ ആദ്യപടിയാണ് ഈ അർത്ഥഭേദം.

എന്നാൽ വിഗ്രഹങ്ങളെയും ഈസാ നബി(അ)യെയും മലക്കുകളെയും മറ്റും ആരാധിച്ചിരുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ നിശിതമായി വിമർശിച്ച കാര്യം മുസ്ലിംകൾക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതുകൊണ്ട് അദ്വൈതാധിഷ്ഠിത ബഹുദൈവതം ഒറ്റയടിക്ക് അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം ക്രമാനുഗതമായി തൗഹീദിനെ വളച്ചെടുക്കുകയാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്യുന്നത്.

“അതുകൊണ്ട് അൽ കലിമത്തുത്തൗഹീദിന്റെ പൊരുളും കരുത്തും ആദ്യമേ പറഞ്ഞതല്ലെന്നും അതിന് വേറെ എന്തൊക്കെയോ അർത്ഥമുണ്ടെന്നും, ആ പൊരുളിനെ മുഷ്രിക്കുകൾക്ക് തൃപ്തിയാകാതെ കഠിനമായി എതിർത്തു എന്നും ആ വാക്യത്തിന് തെറ്റായ അർത്ഥം അവർ (മുഷ്രിക്കുകൾ) വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവർ (മുഷ്രിക്കുകൾ) ഉൾക്കൊണ്ട അർത്ഥം, ആലിഹത്തെ ദൈവങ്ങളും മറ്റുള്ള ചേതനാചേതനങ്ങളും അല്ലാഹുത്തആലാ അല്ലാത്ത അന്യവസ്തുക്കൾ ആണെന്നായിരുന്നു. ഈ തെറ്റിനെയാണ് നബി(സ) തിരുത്തിയത്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, അപ്രകാരമുള്ള വിശ്വാസം റദ്ദ് ചെയ്യുന്നതിനാണ് “ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു” എന്ന കലിമ ഇറങ്ങിയത് എന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. അതായത് ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു’ എന്ന കലിമക്ക് “ഒരു ഇലാഹും അല്ലാഹുത്ത ആലാ അല്ലാതല്ല” എന്നർത്ഥം. (Ibid പേ. 6)

ലാത്ത, ഉസ്താ, മനാത്ത തുടങ്ങിയ വിഗ്രഹങ്ങളെയും ഇബ്റാഹീം നബി(അ)യുടെ വിഗ്രഹത്തെയും മലക്കുകളെയും അറേബ്യയിലെ മുഷ്റിക്കുകൾ ആരാധിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് നബി (സ) എതിർത്തതെന്നും, ആ ആരാധ്യരെ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത അന്യവസ്തുക്കളായി അവർ ഗണിച്ചുകളഞ്ഞുവെന്നതാണ് സാക്ഷാൽ ശിരീക്കെന്നും, ആ വിശ്വാസം റദ്ദ് ചെയ്തുകൊണ്ട് ആ ആരാധ്യവസ്തുക്കളൊക്കെ യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹു തന്നെയാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുക എന്നതാണ് 'ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു' എന്ന വചനത്തിന്റെ താല്പര്യമെന്നുമാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇവിടെ സമർത്ഥിക്കുന്നത്.

ദൈവങ്ങളെ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത അന്യവസ്തുക്കളായി ഗണിച്ചുവെന്നതാണ് അറബികൾ ചെയ്ത ശിരീക്ക് എന്ന വാദത്തിന് വിശുദ്ധ ഖുർആനിലോ തിരുസുന്നത്തിലോ യാതൊരു തെളിവുമില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ഈസാനബി(അ)യെയും മലക്കുകളെയും അന്യരായി ഗണിക്കാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ മകനും പെൺമക്കളുമായി കണക്കാക്കി ആരാധിച്ചവരെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ശക്തിയായി വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെയും ആരാധിക്കാനേ പാടില്ലെന്ന വസ്തുതയാണ് മുഴുവൻ പ്രവാചകന്മാരും മുഖേന അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ചതെന്നും അതാണ് സാക്ഷാൽ തൗഹീദിനും സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കുന്ന അനേകം വചനങ്ങൾ ഖുർആനിലുണ്ട്. 11:2, 11:26, 12:40, 17:23, 41:14 എന്നീ വചനങ്ങൾ ഇതിൽ പെടുന്നു. അന്യരെന്ന് ഗണിച്ച് ആരാധിക്കുന്നത് മാത്രമേ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിലക്കിയിട്ടുള്ളൂവെന്ന് വാദിക്കാൻ യാതൊരു ന്യായവും ഈ വചനങ്ങൾ അവശേഷിപ്പിക്കുന്നില്ല. സൃഷ്ടികളെ, അവരും അല്ലാഹുവും സത്തയിൽ ഒന്നാണെന്ന ധാരണയോടെ ആരാധിച്ചാൽ കുഴപ്പമില്ലെങ്കിൽ ഈ വചനങ്ങളോടൊപ്പം അല്ലാഹു ആ കാര്യം വ്യക്തമാക്കേണ്ടതാണ്ല്ലോ. ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നതുപോലെ 'ഒരു ഇലാഹും അല്ലാഹുതന്നെയാണല്ലോ' എന്നാണ് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹുവിന്റെ അർത്ഥമെങ്കിൽ പ്രവാചകന്മാരുടെ ക്ഷേമം ശക്തമായ ദൗത്യമെന്തായിരുന്നു? ജനങ്ങൾ ആരാധിച്ചിരുന്ന ദേവീദേവന്മാരെക്കെ പടച്ച തമ്പുരാൻ തന്നെയാണെന്ന് സർട്ടിഫിക്കറ്റ് കൊടുക്കുവാനാണോ അവർ നിയുക്തരായത്?

സ്രഷ്ടാവിനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാനും പ്രാർഥിക്കാനും പാടുള്ളുവെന്നും, സൃഷ്ടികളോട് പ്രാർത്ഥിക്കാനോ അവരെ ആരാധിക്കുവാനോ പാടില്ലെന്നും വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

സുഹിമാർഗ്ഗത്തിലെ പ്രവാചകന്മാരുടെ മാർഗ്ഗവും

സുഹിമാർഗ്ഗം

“മനുഷ്യരേ, ഒരു ഉദാഹരണമിതാ വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. നിങ്ങൾ അത് ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കുക. തീർച്ചയായും അല്ലാഹുവിനു പുറമെ നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്നവർ ഒരു ഈശ്വര്യപോലും സൃഷ്ടിക്കുകയല്ല. അതിനായി അവരെല്ലാവരും ഒത്തുചേർന്നാൽപോലും. ഈശ്വര്യപോലും പക്ഷേ നിന്നു വല്ലതും തട്ടിയെടുത്താൽ അതിന്റെ പക്ഷേ നിന്ന് അത് മോചിപ്പിച്ചെടുക്കാനും അവർക്ക് കഴിയില്ല. അപേക്ഷിക്കുന്നവനും അപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതും ദുർബലർ തന്നെ. അല്ലാഹുവെ കണക്കാക്കേണ്ട മുൻപ്രകാരം അവർ കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല. തീർച്ചയായും അല്ലാഹു ശക്തനും പ്രതാപിയും തന്നെയാകുന്നു.” (വി.ഖു. 22:73,74)

“അവന്നു പുറമെ അവർ ചില ദൈവങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ (ആ ദൈവങ്ങൾ) യാതൊന്നും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. അവർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയാകുന്നു. തങ്ങൾക്ക് തന്നെ ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ അവർ അധീനപ്പെടുത്തുന്നുമില്ല. മരണത്തെയോ ജീവിതത്തെയോ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിന്തെയോ അവർ അധീനപ്പെടുത്തുന്നില്ല.” (വി.ഖു. 25:3)

“അല്ലാഹുവിനു പുറമെ അവർ ആരെയൊക്കെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്നുവോ അവർ യാതൊന്നും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. അവരാകട്ടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നവരുമാണ്. അവർ (പ്രാർഥിക്കപ്പെടുന്നവർ) മരിച്ചവരാണ്. ജീവനുള്ളവരല്ല. ഏത് സമയത്താണ് അവർ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെടുക എന്ന് അവർ അറിയുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ ദൈവം ഏകദൈവമത്രെ.” (വി.ഖു. 16:20-22)

സ്രഷ്ടാവും സർവജ്ഞനും സർവശക്തനുമായ അല്ലാഹുവെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാനും പ്രാർഥിക്കാനും പാടുള്ളുവെന്നും യാതൊരു സൃഷ്ടിക്കും യാതൊരു സാഹചര്യത്തിലും ആരാധനയോ പ്രാർഥനയോ അർപ്പിച്ചുകൂടെന്നും ഈ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ അസന്ദിഗ്ധമായി തെളിയിക്കുന്നു. ഉപ്പുകട്ടയും കടലും ഒന്നാകുന്നതുപോലെ സൃഷ്ടികളും സ്രഷ്ടാവും ഒന്നാകുമെങ്കിൽ സൃഷ്ടി പൂജക്കെതിരെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഇത്ര കർക്കശമായ നിലപാട് സ്വീകരിക്കുമായി

രുന്റോ? ഒരു ഇറച്ചിയെപ്പോലും സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ദൈവങ്ങളോട് പ്രാർഥിക്കുന്നവർ യഥാർഥത്തിൽ അല്ലാഹുവോട് തന്നെയാണ് പ്രാർഥിക്കുന്നത് എന്ന് വാദിക്കുന്ന അദ്വൈതികൾ “അല്ലാഹുവെ കണക്കാക്കേണ്ട മുൻപ്രകാരം അവർ കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല” എന്ന ഖുർആൻ വാക്യം ഗൗരവപൂർവ്വം വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്.

എന്നാൽ ഈ ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഏകദൈവവിശ്വാസികൾ ഗ്രഹിക്കുന്ന ആശയം - സ്രഷ്ടാവ് മാത്രമാണ് ആരാധ്യൻ, യാതൊരു സൃഷ്ടിയും ആരാധ്യസ്ഥാനമുള്ളതല്ല എന്ന ആശയം - തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമാണ് എന്നത്രെ സുഹീഗ്രന്ഥകാരന്റെ കണ്ടുപിടുത്തം.

“ആയതുകൊണ്ട് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു എന്ന കലിമത്തുത്തയ്യിബത്തത് മുസ്ലിമീങ്ങളായവരുടെ മനസ്സിൽ ഹഖ് വേറെ ഖൽഖ് വേറെ എന്ന് രണ്ടായി തോന്നുന്ന വിവരക്കേടിനെ ശുദ്ധീകരിച്ചത് വാസ്തവത്തിൽ എപ്രകാരമാണോ, അതേപ്രകാരം ഹഖും ഖൽഖും (സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും) ഒന്നുതന്നെയെന്ന നേരായ അറിവിനെ കൊടുക്കുന്നു. സ്വയംഭൂ അല്ലാത്ത നാമരൂപങ്ങളാൽ മാത്രം തോന്നുന്ന ജഗത്തത് മുതലായ സൃഷ്ടികളെ സ്വയംഭൂ ആയ അല്ലാഹുത്തആലാവിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളവ തന്നെയെന്ന (സത്യമായ അറിവിനെ) കൊടുക്കുന്നത് ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു എന്ന കലിമയാണ്. ആയതിനാൽ അതിന് തൗഹീദ് കലിമ എന്ന് പേരിട്ടതിന്റെ കാരണം വ്യക്തമാണ്.” (ആത്മവിദ്യ ഇസ്ലാമിൽ - പേജ് 30, 31)

സ്രഷ്ടാവ് മാത്രമാണ് ഇലാഹ്, യാതൊരു സൃഷ്ടിയും ഇലാഹല്ല എന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാകുന്നത്. ഇത് വിവരക്കേടാണെന്നും, സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും ഒന്നുതന്നെ എന്നതാണ് നേരായ അറിവെന്നും, ഇങ്ങനെ എല്ലാം ഒന്നാക്കലാണ് തൗഹീദ് എന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഇതുകൊണ്ടും മതിയാക്കുന്നില്ല. സ്രഷ്ടാവിനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ, യാതൊരു സൃഷ്ടിയെയും ആരാധിക്കാവുന്നതല്ല എന്ന തത്വമാണ് യഥാർഥത്തിൽ ഇശ്റാക്ക് (അല്ലാഹുവോട് പങ്കുചേർക്കൽ) എന്ന് സമർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് മുസ്ലിംകളെ മുശ്ശിക്കാക്കുന്ന വളരെ സമർത്ഥമായ അദ്യാസവും കൂടി സുഹീഗ്രന്ഥകാരൻ നടത്തുന്നു.

“അല്ലാഹുവിന് “വേറെ” യെന്നത് ഇല്ല എന്നത് ഋജുവായ (നേരായ)

“അർത്ഥത്തിന് പൊരുത്തപ്പെടുന്നു. ഇതേവിധമല്ലാത്ത വേറെ പ്രമാണങ്ങളെ അർത്ഥം തൗഹീദ് എന്ന പദത്തിന് പൊരുത്തപ്പെടുക്കിയില്ല. ലാഹിദ് ഉലമാക്കളുടെ (മതപണ്ഡിതന്മാരുടെ) ഇപ്പോഴത്തെ വ്യഖ്യാനങ്ങളനുസരിച്ച് “ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു” എന്ന് കലിമ അല്ലാഹുത്തആലാവിന്റെ വുജൂദിൽ എണ്ണമറ്റ പൊരുളുകളെ അവന്ന് ഇണയാക്കുന്നതിനാൽ ആ കലിമയ്ക്ക് ഇഷ്റാക്കിന്റെ കലിമ എന്ന് പേരിടുന്നതായിരിക്കും ഏറെ അനുയോജ്യം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഏകപരിപൂർണ്ണതത്തിൽ പിന്നെയും വേറെ ഒന്നുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളുന്നതിനാൽ പണ്ഡിതർക്കു പറ്റിയ അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രമാണമാണിത്.” (Ibid 31)

ഈ ഗ്രന്ഥകാരനെപ്പോലെ തന്നെയാണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈസാനബി(അ)യുടെ കാര്യത്തിൽ വിശ്വസിച്ചത്. അദ്ദേഹം അല്ലാഹു തന്നെയാണ് വേറെയല്ല എന്ന്. പക്ഷേ അല്ലാഹു അത് അംഗീകരിച്ചില്ല. വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ അവൻ പറയുന്നു :

“മറിയമിന്റെ മകൻ മസീഹ് അല്ലാഹു തന്നെയെന്ന് പറഞ്ഞവർ തീർച്ചയായും അവിശ്വാസികളായിരിക്കുന്നു; (നബിയേ,) പറയുക: മർയമിന്റെ മകൻ മസീഹിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവിനെയും ഭൂമിയിലുള്ള മുഴുവൻ പേരെയും അല്ലാഹു നശിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവന്റെ വല്ല നടപടിയിലും സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ ആർക്കാണ് കഴിയുക?” (വി. ഖു. 5:17)

ഈസാനബി(അ)യും അല്ലാഹുവും ഒന്നുതന്നെ എന്ന് അദ്വൈത വീക്ഷണത്തെ തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമായ കുഹ്റായി വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഗണിച്ചത് അല്ലാഹുവിന് പറ്റിയ പ്രമാദമാണെന്ന് ആത്മവിദ്യക്കാരൻ പറയുമോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും ഉപര്യുക്ത ഖുർആൻ വാക്യമനുസരിച്ച് സൃഷ്ടിയായ ഈസാ നബി(അ)യ്ക്കുള്ള ആരാധന തൗഹീദിനു വിരുദ്ധവും സ്രഷ്ടാവായ അല്ലാഹുവിനു മാത്രമുള്ള ആരാധന തൗഹീദിന്റെ താല്പര്യവുമകുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടും വേറെയാക്കുന്നതിൽ ‘ഇഷ്റാക്ക്’ (ബഹുദൈവത്വം) ആണെന്നത്രെ ആത്മവിദ്യക്കാരന്റെ കണ്ടുപിടുത്തം. അപ്പോൾ സൃഷ്ടികളെ ആരാധിക്കുന്നതിനെ എതിർക്കുന്നവരൊക്കെ ഈ വീക്ഷണപ്രകാരം മുശ്ശിക്കുകളാകുന്നു! അപ്പോൾ പ്രവാചകന്മാരൊക്കെ നിയുക്തരായതെന്തിനായിരുന്നു? ‘ജനങ്ങളേ, നിങ്ങൾ വിഗ്രഹങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നത് അവയും അല്ലാഹുവും

ഒന്നുതന്നെയൊന്നെന്ന് എന്ന 'നിയന്ത്രണ'ം കൂടിയായിരിക്കണം' എന്നു പഠിപ്പിക്കാനാണോ? അങ്ങനെയൊന്നെന്നത്രെ 'ആത്മവിദ്യ' ആദ്യം വസാനം വായിക്കുന്നവർക്കു തോന്നുക. മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ അതുല്യത എന്തെന്ന് 'ആത്മവിദ്യ'ക്കാരൻ വിവരിക്കുന്നത് നോക്കുക:

“മുഹമ്മദ് (സ.അ) എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരേക്കാളും ശ്രേഷ്ഠനത്രെ. “The great hundred” എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇന്നുവരെ ജീവിച്ച ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠരായ നൂറുപേരെ മൈക്കൽ ഹർട്ട് എന്ന പണ്ഡിതൻ തെരഞ്ഞെടുത്തു വിവരിച്ചതിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം നൽകപ്പെട്ടത് മുഹമ്മദ് (സ.അ) എന്ന പ്രവാചകനാണ്. കൂസ്സാനിയായ മൈക്കൽ ഹർട്ട് തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ യേശുവിന് മൂന്നാം സ്ഥാനമാണ് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ഈ സ്ഥാനം നബി(സ)ക്ക് കൈവരാൻ കാരണം “ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്” എന്ന കലിമയുടെ ഭാഷ്യകാരൻ നബി (സ) ആയതുകൊണ്ടു കൂടിയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, എല്ലാം ദൈവമായതുകൊണ്ട്, എന്തിനെ ആരാധിച്ചാലും അത് പരിശുദ്ധിയോടെയാണെങ്കിൽ, ദൈവം സ്വീകരിക്കുമെന്ന ലാലു പദ്ധതിയിലൂടെ മനുഷ്യവംശത്തിനു മുഴുവൻ ആശ്വാസമരുളിയത് നബി(സ)യാണ്. എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും എല്ലാ വേദങ്ങളേയും അംഗീകരിച്ച മതസ്ഥാപകൻ നബി(സ) മാത്രം. “എല്ലാ ലോകങ്ങൾക്കും അനുഗ്രഹമായി അയക്കപ്പെട്ടവൻ” എന്ന് ദൈവം നബി(സ)യെ ഖുർആനിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചതും അതുകൊണ്ടു തന്നെ.” (ആത്മവിദ്യ ഇസ്ലാമിൽ പേജ് 184, 185)

ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ മൈക്കൽ ഹർട്ടിന്റെയും നബി(സ)യുടെയും അല്ലാഹുവിന്റെയും പേരിൽ കള്ളം കെട്ടിച്ചമച്ചിരിക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവ്. 'നിങ്ങൾ പരിശുദ്ധിയോടെ എന്തൊന്നിനെ ആരാധിച്ചാലും അത് ദൈവം സ്വീകരിക്കുമെന്ന് നബി(സ) ഒരിക്കലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അങ്ങനെ പറഞ്ഞതാണ് നബി(സ)യ്ക്ക് ഒന്നാം സ്ഥാനം കല്പിക്കാൻ കാരണമെന്ന് മൈക്കൽ ഹർട്ട് എഴുതിയിട്ടില്ല. പരിശുദ്ധി ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്ന വ്യവസ്ഥയോടെ ബഹുദൈവാരാധനയ്ക്ക് ഉദാരമായ അനുവാദം നൽകിയതുകൊണ്ടാണ് നബി(സ)യെ ഖുർആനിൽ 'എല്ലാ ലോകങ്ങൾക്കും അനുഗ്രഹമായി അയക്കപ്പെട്ടവൻ' എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചതെന്ന് അല്ലാഹുവോ നബി(സ)യോ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. 'ഉപ്പുകട്ട'യായ സൂഫിക്ക് 'അല്ലാഹുവാകുന്ന കടലിൽ മുങ്ങിത്താഴ്ന്ന് ഒന്നായിത്തീരാൻ ഇത്രയും കള്ളങ്ങളുടെ അകമ്പടി വേണ്ടിവരുന്നത് കഷ്ടം തന്നെ.

അനുബന്ധം

- ഒരു കത്തും മറുപടിയും -

സൂഫിസം; ഒരു വിയോജനക്കുറിപ്പ്

ബഹുമാന്യനായ ജനാബ് ചെറിയമുണ്ടം അബ്ദുൽഹമീദ് സാഹിബിന്.

15-7-95 - 15-8-95 വിവേകത്തിൽ ഞാൻ എഴുതിയ സൂഫിസത്തെ കുറിച്ച് ലേഖനത്തെ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട് താങ്കൾ ശബാബിൽ ('96 ജനുവരി) എഴുതിയ ഖണ്ഡനം ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. അത്തരം ഒരു ലേഖനം താങ്കളിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായതിന്റെ പേരിൽ എനിക്ക് ആശ്വാസവും നന്ദിയുമാണുള്ളത് എന്നറിയിക്കട്ടെ. കാരണം താങ്കൾ വായിച്ചിട്ട് അത് മനസ്സിലാക്കിയ രീതിയിലാണ് എല്ലാ വായനക്കാരും അതുൾക്കൊണ്ട തെങ്കിൽ എനിക്ക് അതിൽ അങ്ങേയറ്റം ഭയപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. തൗഹീദിന്റെ പ്രത്യക്ഷതയായ കണിശമായ ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും, ഏകനായ അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കുകയും അവനോട് മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന ചുരുങ്ങിയതും തിരുനബിയുടെയും കല്പനയെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും, ആ നിലയ്ക്കുള്ള അഖീദാപരമായ ഭദ്രത കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ നിന്നും മുസ്ലിംകളെ തെറ്റിക്കാൻ എന്റെ ലേഖനം കാരണമായിപ്പോകുന്നതിൽ നിന്നും ഞാൻ അല്ലാഹുവിൽ അഭയം തേടുന്നു. അത്തരം ഒരു തെറ്റ് എനിക്ക് പറ്റിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ പേരിൽ പശ്ചാത്തപിക്കുകയും പാപമോചനം തേടുകയും ചെയ്യുന്നു. താങ്കളും എനിക്കു വേണ്ടി പ്രാർഥിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ഈ അവസരത്തിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ അങ്ങയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്താനും ആഗ്രഹിക്കുകയാണ്.

ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട ആശയത്തെ ശരിയായ രീതിയിൽ ദ്യോതിപ്പിക്കാൻ എന്റെ വാക്കുകൾ അപര്യാപ്തമായിരുന്നു എന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്ക് തോന്നുന്നു. കാരണം താങ്കൾക്ക് എന്റെ ലേഖനം വായിച്ചിട്ട് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞത് ഞാനുദ്ദേശിക്കാത്ത ആശയങ്ങളും കാര്യം

മാണ്. അല്ലാഹുവിൽ (സ്രഷ്ടാവിൽ) സൃഷ്ടിയെ പരിഗണിക്കുക എന്നതുകൊണ്ട് ഞാനുദ്ദേശിച്ചത് 'ഉല്പാദനത്തിൽ' അവയ്ക്ക് പങ്കാളിത്തം നൽകലാണെന്ന് താങ്കൾ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോലെ തോന്നുന്നു. 'ആയത്ത്'-അടയാളം-എന്ന നിലക്ക് മാത്രം ചുരുങ്ങിയ പരിചയപ്പെടുത്തിയ സൃഷ്ടിയെ അല്ലാഹു എന്ന പരമമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളാണെന്ന് പാടുള്ളു എന്നാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുൾ. എല്ലാറ്റിന്റെയും ആത്യന്തികമായ അർഥത്തിലുള്ള നിരർത്ഥകതയും നാശവും (ഫനാഅ്) അല്ലാഹു എന്ന പരമമായ 'ഹഖിന്റെ' മാത്രം അവശേഷിക്കലും (ബഖാഅ്) സൃഷ്ടികൾ എന്ന നിലയിൽ വിന്യസിക്കപ്പെട്ട 'ആയത്തു'കളിലൂടെ മനസ്സിലാക്കുന്ന ആരിഹുകൾ (സൂഫികൾ) അല്ലാഹുവിൽ പങ്കാളിത്തം ആരോപിക്കുകയല്ല, എല്ലാറ്റിന്റെയും അടിസ്ഥാനം അവനിൽ കണ്ടെത്തുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന കാര്യം സമർത്ഥിക്കാനാണ് ഞാൻ ശ്രമിച്ചത്. ഖണ്ഡനമായ ഒരു ദൈവ ദർശനം ഉൾക്കൊള്ളാൻ, അല്ലാഹു തന്റെയുടെ 'ഖിയാമുൻ ബിനഫ്സ്' എന്ന വിശേഷണം നമ്മെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ പ്രാതിഭാസികമായ ലോകത്ത് വെളിപ്പെട്ട സൃഷ്ടികൾ എന്ന നിലക്ക് സ്വയം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ സ്രഷ്ടാവ് എന്ന ഇലാഹിനെയും സൃഷ്ടി എന്ന 'അബ്ദി'നെയും അംഗീകരിക്കാതിരിക്കാൻ നിർവ്വാഹവുമില്ല. എന്നാൽ ഈ അംഗീകരണം സമാനമായി നിലനിൽക്കുന്ന അസ്തിത്വങ്ങൾ എന്ന ദൈവതസങ്കല്പപ്രകാരമാണെന്ന് കാണാൻ ദർശനികത്വത്തിൽ പ്രയാസമുണ്ട്. കാരണം അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ സ്രഷ്ടാവിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടുകൊണ്ട് ഒരു ക്ഷണമെങ്കിലും നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുന്ന സൃഷ്ടിയുണ്ടായിത്തീരുന്നു എന്നാണ് വരിക. ദൈവം ഒരു Prime mover (പ്രഥമചാലകൻ) മാത്രമാണെന്ന് അറിഞ്ഞാട്ടിലും മറ്റും പറഞ്ഞതും നന്മയ്ക്കും തിന്മയ്ക്കും രണ്ടു ദൈവങ്ങൾ എന്ന മാഗിയൻ സങ്കല്പനവും മറ്റും ഈ ദൈവദർശനം ഖണ്ഡനമായി അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനായ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരാരും പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഇസ്ലാം അല്ലാഹുവിൽ മാത്രമേ എല്ലാം കാണുന്നുള്ളൂ. ഉണ്മ (വുജൂദ്) എന്നപോലെ ചലനവും ആത്യന്തികമായി അല്ലാഹുവിൽ മാത്രമേ ആരോപിക്കപ്പെടാൻ പാടുള്ളൂ എന്ന് സൂന്നികളുടെ അഖീദാപരമായ മദ്ഹബായ അൾഅരി ദർശനം സമർത്ഥിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. മുറിപ്പെടുത്താനുള്ള കത്തിക്ക് അതിനുള്ള കഴിവ് അല്ലാഹു അപ്പപ്പോൾ നൽകുന്നു എന്ന അൾഅരി ദർശനം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അസ്ഥിത്വം, ചലനം എന്നിവയൊക്കെ ആത്യന്തികമായി അല്ലാഹുവിൽത്തന്നെയാ

കുന്നു എന്ന് സമർത്ഥിക്കാനാണ്. ഇവിടെ കത്തി, അഥവാ വസ്തു എന്നത് സ്വതന്ത്രമായ ഉണ്മയല്ല. ആത്യന്തികമായ ഒരു ഉണ്മയെ ലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന ഉണ്മയുടേതായ മദ്ഹർ (ദൃശ്യവേദി) മാത്രമാണ്. അവയെക്കുറിച്ച് മുംക്കനൂൽ വുജൂദ് എന്നേ പറയാനാകൂ. വാജിബൂൽ വുജൂദ് അല്ലാഹു മാത്രമാകുന്നു. ആ നിലക്ക് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാം എത്തിച്ചേരുക, ആപേക്ഷികമായി മാത്രം അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ദൈവദർശനത്തിൽ നിന്ന് മുന്നോട്ടുപോയി ആത്യന്തികവും പാരമാർത്ഥികവുമായ ഒരു അദൈവദർശനത്തിലായിരിക്കും. ആ നിലക്കാണ് സൂഷ്ഠിയെ 'ആയത്' എന്നുവിളിക്കുന്നത്. 'അവനാകുന്നു ആദ്യവും അന്ത്യവും പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവും' എന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ തന്നെ പറയുന്നത് ദർശനപരമായി മനുഷ്യൻ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ട ഈ തൗഹീദിനെയും ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്ന് സൂഫികൾ മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്. അല്ലാഹുവും റസൂലും (സ) പഠിപ്പിച്ച തൗഹീദ് അറേബ്യയിലെ നിരക്ഷരകുക്ഷികൾക്ക് മാത്രം ബാധകമാണെന്ന് ധ്വനിപ്പിക്കലായിരുന്നില്ല എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്ന് വിനീതമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. എന്നാൽ ദാർശനികമായ തലത്തിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിവന്ന് ചിന്തിക്കുന്ന സാമാന്യരായ മനുഷ്യരുടെ വിശ്വാസപരമായ ഭദ്രതയാണ് തൗഹീദിന്റെ പ്രത്യക്ഷതലമായ ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിലൂടെ കണിശമായി പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് എന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്. അനിവാര്യവും ആത്യന്തികവുമായ ഒരു അദൈവദർശനത്തിലും 'ഒന്നാക്കിയെടുക്കുക'(തൗഹീദ്) എന്ന പരമാർത്ഥ ജ്ഞാനത്തിലും മനുഷ്യനെ എത്തിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള പ്രഥമമായ സമീപനരീതി എന്ന നിലയിലാണ് ഞാനത് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഈ 'ശരീഅ' ത്തിൽ കടന്നുവന്നതിനുശേഷം ആദ്ധ്യാർത്ഥമായ സരണി (താരിഖത്) യിലൂടെ എത്തിപ്പെടേണ്ടതാണ് മേല്പറഞ്ഞ പരമാർത്ഥ ജ്ഞാനം (മഅ്രിഫത്) അവിടെയെത്തിപ്പെടുന്നവൻ പരമമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ (ഹഖീഖത്) പ്രാപിക്കുന്നു. ഇതിനെയാണ് ഞാൻ ഈശ്വരസാക്ഷാത്ക്കാരം എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചത്. അല്ലാഹുവെക്കൊളും റസൂലിന്റെക്കൊളും ഉയർന്നുനിൽക്കാൻ ലേഖകൻ വെമ്പുന്നു (മആദല്ലാഹ്) എന്നെഴുതിയതിലെ ഭയാനകത താങ്കൾക്ക് അനുഭവവേധ്യമായിരിക്കില്ല. പക്ഷേ എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ഞാൻ ഞെട്ടിവിറച്ചുപോയി. ഏതായാലും എന്നെ ബാധിക്കുന്നതല്ല അപ്പറഞ്ഞത്. അല്ലാഹു കാക്കട്ടെ എന്നുമാത്രം പറയുന്നു. എന്നാൽ "ഹുവൽ അപ്പുലു വൽ ആഖിറു വജാഹിറുവൽ ബാതിനു" എന്നു വിശുദ്ധ ഖുർആനിലൂടെ അറിയിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു തന്നെ 'ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നു.' എവിടെയും

മനസ്സിലാക്കിന്റെ ദർശനപരമായ ഔന്നത്യം അവൻ തന്നെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹുവിനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ വേദാന്തികളുടേതിൽ നിന്നും മറ്റും ഒട്ടും ചിരകിലല്ല ഖുർആൻ സമർപ്പിക്കുന്ന ദർശനം എന്നും അതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

പിന്നെ മുത്തലുംമുത്തായ റസൂൽ(സ)തങ്ങളുടെ കാര്യം അവിടുത്തെക്കാൾ ഉയർന്നു നിൽക്കാൻ ഇവിടെ ഒരു മഖ്ലൂഖിനും സാധിക്കുകയില്ല. ഞാൻ സമർത്ഥിക്കാൻ ശ്രമിച്ച കാര്യങ്ങൾ അവിടുന്ന് നേരത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നുവെന്ന് താങ്കൾക്കറിയാം. ഓർമ്മയിൽ വരാത്തത് നമ്മുടെ നിർഭാഗ്യം. "അലാ, കൂല്ലു ശയ്ഇൻ മാസിവാല്ലാഹു ബാതിലു" (അറിയുക, അല്ലാഹുവല്ലാത്ത എല്ലാം തന്നെയും മിഥ്യയാകുന്നു.) എന്ന് ഒരു കവി പാടിയപ്പോൾ ആ കവിതയിലടങ്ങിയ ആദ്ധ്യാത്മദർശനത്തെ അവിടുന്ന് ശിരസ്സുകുലുക്കി അംഗീകരിച്ചതായി രേഖയുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ വിശ്വാസപരമായ അച്ചടക്കത്തിന് ഊന്നൽ നൽകി സംസാരിക്കാൻ 'ചരിത്രപരമായ അനിവാര്യത' യുടെ പേരിൽ നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ട പ്രവാചകൻ ദർശനത്തിനല്ല മുൻതൂക്കം നൽകിയത്. മറിച്ച്, ഉടമയും ദൈവവും രാജാവുമായ തമ്പുരാനും അവന്റെ സൂഷ്ഠിയും അടിമയുമായ മനുഷ്യനും എന്ന സാമാന്യ മനുഷ്യാനുഭവത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന വിപ്ലവാത്മകമായ വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രത്തിനും ആ നിലക്കുള്ള വിശ്വാസത്തിനും അച്ചടക്കത്തിനും കെട്ടുറപ്പിനുമായിരുന്നു പ്രാധാന്യം നൽകിയതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അതുപോലെ ദാർശനികർ എന്നു പറയാവുന്ന ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തെയല്ല, 'ജനത' എന്ന സാമാന്യത്തെയും ചരിത്രത്തെയുമാണ് അവിടുന്ന് കൂടുതൽ പരിഗണിച്ചത് എന്നു കാണാം. എന്തെപ്പോലെ (താങ്കളെപ്പോലെയും, മറ്റേത് പണ്ഡിതനെപ്പോലെയും) ഉള്ള ഒരു കീടം എങ്ങനെയാണ് തിരുനബിയെക്കൊളും ഉയർന്നുനിലക്കുക? തിരുനബിയുടെ പ്രാധാന്യം നാല്പതാം വയസ്സിൽ നിന്ന് മാത്രം തുടങ്ങുന്നു എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കുപോലും അങ്ങനെ സങ്കല്പിക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവിടുത്തെ പ്രാധാന്യം നാല്പതിൽ നിന്ന് തുടങ്ങുന്നതല്ല എന്നുവരുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും കാര്യം പറയാനുമില്ലല്ലോ? ആവിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്ന സൂഷ്ഠിയുടെ പ്രാരംഭം എന്ന നിലയിലും ഒടുക്കം എന്ന നിലയിലും ഞാൻ കാണുന്ന വിശുദ്ധമായ 'ആയത്ത്' ആണ് അവിടുത്തെ വ്യക്തിത്വം. (അതു സുഹൃദ്സത്തിലെ മറ്റൊരു ഖുറാഫാതാണ്. അതു വിടുക.) ഏതായാലും അങ്ങനെ ഒരു ഔദ്ധത്യം എന്റെ ഹൃത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അങ്ങനെ

ഒരു ധാരണ ഞാൻ പരത്തിയെങ്കിൽ അല്ലാഹു എന്നെ ഈ നിമിഷം അതിന്റെ പേരിൽ നശിപ്പിച്ചുകളയട്ടെ. കാരണം മാപ്പുർഹിക്കാത്ത അപരാധമാണത്. എന്നാൽ ഒരു കാര്യമുണ്ട്. വിശുദ്ധ നബി-തിരുമേനിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ ബാഹ്യമായതിലുപരിയായി പലതും എനിക്കു കാണാൻ അല്ലാഹു അനുഗ്രഹം നൽകിയിരിക്കുന്നു. എന്തേൽ ചരിത്രത്തിലെ മാത്രം ഒരു മുഹമ്മദല്ല. ഞാൻ മുഹമ്മദ് എന്ന് പറയുമ്പോൾ അല്ലാഹുതന്നെയുടെ 'കുൻ' എന്ന വചനത്തിൽ നിന്ന് നിസ്സരിച്ച തുടക്കം മുതൽ ഒടുക്കം വരെയുള്ള എല്ലാം അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. വസ്തുതകൾ മാത്രമല്ല ആശയങ്ങളുമടക്കം എല്ലാം. വിശ്വാസപരമായ അച്ചടക്കവും ഭദ്രതയുമെന്നപോലെ ദർശനപരമായ പ്രയാണത്തിലെ ഏറ്റവും അപ്പുറത്തുള്ള സത്യത്തിലേക്കും വഴി കാണിച്ചുതന്ന ഗുരു തന്നെയാണ് എനിക്ക് നബി തിരുമേനി. അവിടുനിൽ നിന്ന് നമുക്ക് 'ശരീഅത്ത്' എന്ന നിയമവും 'താർഖത്ത്' എന്ന ആദ്ധ്യാത്മ വിദ്യയും കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അവസാനമായി, ഞാൻ വിവേകം ദൈവാരികയിൽ അങ്ങനെയൊരു ഉപന്യാസം എഴുതാൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യം കൂടി പറയാം. ആധുനികകാലത്ത് ദാർശനിക ധൈര്യം മേഖലകളിൽ ഇസ്ലാം നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികളെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരായ വിവേകം പ്രവർത്തകർ സൂഫിസത്തെ അധികരിച്ച് ഇസ്ലാമിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ചില ഗുണങ്ങൾ കണ്ടിരുന്നു. ആ നിലക്ക് അവർ നിർബന്ധിച്ചപ്പോഴാണ് ഞാൻ അങ്ങനെയൊരു ലേഖനം എഴുതാൻ സാഹസം കാണിച്ചത്. അത് ഗുണത്തേക്കാളേറെ ദോഷം ചെയ്തിരിക്കാനിടയുണ്ട്. എന്ന് ഇപ്പോൾ താങ്കളുടെ ഖണ്ഡനം വായിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായി. താങ്കൾ മനസ്സിലാക്കിയപോലെ അതു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി വല്ലവരും വഴി തെറ്റാൻ ഇടവന്നാൽ എനിക്കു മിച്ചമാകുന്നത് കുറ്റബോധം മാത്രമായിരിക്കും; ശിക്ഷയും. ഏതു നിലക്കും അല്ലാഹു അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന കുഴപ്പങ്ങൾ പരിഹരിച്ചുതരട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. താങ്കൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതുപോലെ ഇസ്ലാമിന്റെ വിശ്വാസപരമായ ഭദ്രതയെ തകർക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള 'ഗൂഢാലോചന'യൊന്നും അതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നും മറിച്ച്, ഇസ്ലാം എന്നത് ആദ്ധ്യാത്മവും ദർശനപരവുമായ ആഴം അശേഷം ഇല്ലാത്ത ഒരു പ്രാകൃതഗോത്രമതം മാത്രമാണ് എന്ന നിലക്കുള്ള ചിലരുടെ കണ്ടെത്തലും ആ നിലക്കുള്ള പ്രചാരണവും ഇവിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെതിരായ ഒരു ചെറിയ പ്രതികരണം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും സവിനയം അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ഒരു കാര്യം കൂടി "മൗലികതാവാദം" (മൗലികവാദമല്ല), 'പ്യൂരിറ്റാനിസം' തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചത് ന്യൂനതയെ ദ്യോതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടല്ല. 'മൗലികത'ക്കു മുൻതൂക്കം നൽകി കൂടുതൽ Original ആയതിനെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുക എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിലവിൽ വന്ന ശുദ്ധീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ എന്ന നിലക്കാണ്. അത്തരം പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയേയോ തഖ്വായേയോ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ഞാൻ മുതിരുകയില്ല. എന്നാൽ അവ ഊന്നൽനൽകുന്ന 'ഉപരിതല' മൂല്യങ്ങൾക്കപ്പുറത്ത് വേറെ ചിലത് കൂടി കാണാൻ കഴിയുമ്പോൾ മാത്രമേ മനുഷ്യന്റെ ദാർശനികവും ധൈര്യവുമായ അന്വേഷണതരയെ ശമിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ആ നിലക്ക് ചിന്തിച്ച ഇസ്ലാമിലെ ആദ്ധ്യാത്മദർശകൻമാരായ സൂഫികളെ ഇത്തരം പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കാഹ്നികളാക്കി മുദ്ര കുത്തുന്നത് കാണുമ്പോൾ അതിലെ യുക്തി എടുത്തുകാട്ടുക മാത്രമേ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ.

സൂഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ പരിഗണിക്കുക എന്ന് ഞാനെഴുതിയതിനെ താങ്കൾ സൂഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ പരിഗണിച്ച് ആരാധിക്കുക എന്ന് തെറ്റായാണ് വായിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു സംബന്ധമായി താങ്കൾ തന്നെ നൽകിയ വിശദീകരണമാണ് എനിക്കും നൽകാനുള്ളത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ നാം രണ്ടുപേരും പറയുന്നത് ഒരേ കാര്യം തന്നെയാണ്. അല്ലാഹു സൂഷ്ടിച്ച വസ്തുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് അവൻ മതചിഹ്നങ്ങളായി നിശ്ചയിച്ചവ എന്ന നിലക്ക് അവ പരിഗണിക്കപ്പെടാൻ എന്നു താങ്കൾതന്നെ വിശദീകരിച്ചല്ലോ. ഞാൻ കഅ്ബ, ഹജറുൽ അസ്വദ്, സഫാമർവാ, രണ്ട് സുജുദുകൾ തുടങ്ങിയവയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞത് താങ്കൾ എന്നെ തിരുത്തുന്നു എന്ന മട്ടിൽ പറഞ്ഞു സ്ഥാപിച്ച അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു. എന്റെ ലേഖനത്തിൽ ഞാൻ അതു പറഞ്ഞത് പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമുകളുടേതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പെരുമാറ്റമുണ്ടാകാൻ കണിശതയും മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമിന്റെ സവിശേഷതയായിരുന്നു എന്നോ മറ്റോ സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. (മൂലലേഖനം മുൻപിലില്ല). ഇനി, ഇസ്ലാമിലെ തൗഹീദിന്റെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ രണ്ടു തലങ്ങളെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടാണോ എഴുതിയത് എന്നും കൃത്യമായി ഓർക്കുന്നില്ല.

ഇത്തരൂണത്തിൽ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയ ഒരു കാര്യം കൂടി പറയട്ടെ. ഒരു മുവഹ്ഹിദായ സൂഫിക്ക് ഒരിക്കലും മുശ്റീക്ക് ആകാൻ

സാധിക്കുകയില്ല. കാരണം അദ്ദേഹം എല്ലാം ദർശിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിലാണ് - അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്ത്' എന്ന നിലക്കും 'ശിആർ' എന്ന നിലക്കും മാത്രമാണ്. ഇതിനർത്ഥം സൃഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉൺമയുടെ 'അംശ'ങ്ങളായി കാണുക എന്നല്ല. അർത്ഥത്തെ മ്യോതിപ്പിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ സൃഷ്ടികളെ കാണുക എന്നു മാത്രമാണ്. മുശ്ശികുകളുടെ മനുഷാസ്രം ഇതല്ല. അവർ മറ്റു വസ്തുക്കൾക്ക് ഇബാദത്തും, ദുആയും, ചെയ്യുമ്പോൾ അവർക്ക് പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലാഹു എന്നത് അവരുടെ ലക്ഷ്യമേ ആകുന്നുള്ളൂ. തങ്ങളുടെ ചില കാര്യങ്ങൾ എളുപ്പം നേടിയെടുക്കാൻ വേണ്ടി അല്ലാഹുവോട് പറയുന്നതിനു പകരം മറ്റുള്ളവരോട് പറയുകയാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ സുഹൃദയുടെ ലക്ഷ്യം അല്ലാഹു മാത്രമാണ്. അവനെയല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനെയും കാണാൻ അവരുടെ ധീഷണയും ദർശനവും വിസമ്മതിക്കാത്തതിനാൽ അവർ കാണാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീരുന്ന പ്രാതിഭാസികവസ്തുക്കളുടെ പോലും ഉണ്മയും യാഥാർത്ഥ്യവും അല്ലാഹുവിൽ കണ്ടെത്തുന്നു. അവർ (താങ്കൾതന്നെ സമ്മതിക്കുംപോലെ) കല്ല് ചുംബിക്കുമ്പോഴും കഅ്ബാ ചുറ്റുമ്പോഴും റസൂലിന് ബൈഅത്ത് ചെയ്യുമ്പോഴും അല്ലാഹുവിന് മാത്രം ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നു. സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തെപ്പോലും കാണാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന ഈ ദർശനത്തിൽ താങ്കൾക്ക്, എങ്ങനെയാണ് ശിർക്ക് ആരോപിക്കാൻ സാധിക്കുക? സ്വന്തമായ ചില കാര്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാൻ വേണ്ടി 'ദുനില്ലാഹി'യെ കൂട്ടുപിടിച്ച് ഉല്പാദിയത്തിൽ പങ്കാളികളാക്കുന്ന മുശ്ശികുകളുടെ ദർശനവും ഇതും ഒന്നാണെന്ന് എങ്ങനെയാണ് പറയാൻ സാധിക്കുക? മുശ്ശികിന്റെ അല്ലാഹുവല്ലാത്ത വരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽ സാർത്ഥതയും തവക്കൂലിന്റെ കുറവുമാണ് പ്രകടമാകുന്നത്. എന്നാൽ അല്ലാഹു എന്ന പരമമായ സത്യത്തെ വായിക്കാൻ മുതിരുന്ന സുഹൃദയുടെ മുഖിലുള്ള സൃഷ്ടിനശ്വരതയെ പ്രതികരണമില്ലെന്നും എന്നാൽ അനശ്വരതയിലേക്ക് ചൂണ്ടുന്നതുമായ ഒരു അക്ഷരവും അടയാളവുമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അലി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത് 'മാറഅയ്തു, ശയ്അൻ ഇല്ലാ വറഅയ്തുല്ലാഹ മഅഹു, വഖബ്ലഹു വഫീഹി.' ഇവിടെ റസൂലിന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ അലി അവിടുത്തെക്കാൾ ഉയർന്നുനില്ക്കുന്നു എന്നു വല്ലവരും പറയുമോ? താങ്കളുടെ പ്രതികരണം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ,
അഹ്മദ് കുട്ടി ശിവപുരം

വിയോജിപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാന കാരണങ്ങൾ

ജനാബ് അഹ്മദ് കുട്ടി സാഹിബുമായി വ്യക്തിപരമായ വിയോജിപ്പിന്റെ വിഷയമല്ല ഇത് എന്നതിനാലും, 'ശബാബി'ലെ എന്റെ ലേഖനമാണ് കത്തിന് നിദാനം എന്നതിനാലും വായനക്കാർക്ക് താരതമ്യപഠനത്തിന് പ്രയോജനപ്പെട്ടേക്കും എന്നു കരുതുന്നതിനാലുമാണ് കത്തും മറുപടിയും 'ശബാബി'ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാമെന്ന് തീരുമാനിച്ചത്. വ്യക്തികളെയോ സംഘടനകളെയോ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളെയോ ഇകഴ്ത്തുക എന്നത് ഈ ലേഖകന്റെ ലക്ഷ്യമേയല്ല. വീക്ഷണങ്ങളെ ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശകലന വിധേയമാക്കുക മാത്രമാണ് സുഹൃദസത്തെ സംബന്ധിച്ച് 'ശബാബി' (8-9-95, 22-9-95, 19-1-96) പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മൂന്നു ലേഖനങ്ങളുടേയും ലക്ഷ്യം. 'വിവേക'ത്തിലെ രണ്ടു ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ കാര്യങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്തത്. എന്റെ മൂന്നു ലേഖനങ്ങളിലായി വസ്തുതകൾ ഒട്ടൊക്കെ തൃപ്തികരമായി വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. കുറിപ്പുകാരൻ അവ പൂർണ്ണമായി വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് വ്യക്തമല്ല.

അദ്ദേഹം(അഥവാ സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും ആത്യന്തികമായി ഒന്നുതന്നെയാണെന്ന ദർശനം)മാണ് സാക്ഷാൽ തൗഹീദെന്നും, ഈശ്വരനു പുറത്തായി നിൽക്കുന്ന അസ്തിത്വം ഉണ്ടെന്ന വിശ്വാസം അഥവാ ദൈവമാണ് ഇസ്ലാം വിലക്കിയ ശിർക്കെന്നുമാണ് കുറിപ്പുകാരൻ 'വിവേക'ത്തിലെ ലേഖനത്തിൽ (സുഹൃദസ എന്ന അന്തർധാര - 2 15-7-95 - 15-8-95) തറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. പ്രസക്തമായ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

"ദൈവത്തെ കൂടാതെ തങ്ങൾ ആരാധിച്ചുപോന്നിരുന്ന ദേവീദേവന്മാരെയും വിഗ്രഹങ്ങളെയുമെല്ലാം അവർ (അറബികൾ) കണ്ടിരുന്നത് ഈശ്വരനു പുറത്തായി നിൽക്കുന്ന സമാന്തരമായ അസ്തിത്വങ്ങൾ എന്ന നിലക്കാണ്. മുഹമ്മദീയ വെളിപാട് പ്രത്യക്ഷപ്പെടും

മുന്യതന്നെ അറബികൾ ആചരിച്ചിരുന്ന ഹജ്ജ് എന്ന ഉപാസനയിൽ അർവർ ചൊല്ലിയിരുന്ന തൽബിയ്യതിൽപോലും ഈശ്വരനുള്ള ഈ പങ്കുകാര്യം കാര്യം അവർ എടുത്തു പറഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആരാധനയ്ക്കായി അവർ തിരഞ്ഞെടുത്ത വസ്തുക്കളെ 'ദൂനില്ലാഹി' (അല്ലാഹുവിന് പുറത്തുള്ളവ) എന്ന് നിലക്കാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. അതായത് ആ വസ്തുക്കളെ അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയോ അവയെ കണ്ടത് അല്ലാഹുവിലോ ആയിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം. അല്ലാഹു എന്ന പരമസത്യത്തിന്റെ ഉണ്മയിൽ എല്ലാറ്റിന്റെയും അസ്തിത്വം ദർശിക്കുന്ന ദർശനപരമായ വികാസം അറബ് സാമാന്യജനതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അല്ലാഹുവിലും അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയും വല്ല വസ്തുവെയും കണ്ട് അതിനെ പ്രണമിക്കുന്നതുപോലും പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമിൽ തെറ്റായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്നതിന് ഖുർആനിൽ നിന്നു തന്നെ തെളിവ് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ സുന്ദരമായ ഒരു ആവിഷ്കരണമായ ആദമിനു മുമ്പിൽ പ്രണമിക്കാൻ അല്ലാഹു മലക്കുകളോടു കല്പിക്കുന്നത് ഖുർആനിൽ വായിക്കാമല്ലോ. അത്തരം സൂജൂദിന് വിസമ്മതിച്ച ഇബ്രീസിയോട് അല്ലാഹു പറയുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. "എന്റെ കൈകൾ കൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചതിന് പ്രണമിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് നിന്നെ തടഞ്ഞത് എന്തൊന്നാണ്? നീ അഹന്ത നടിക്കുന്നുവോ? അല്ലെങ്കിൽ നീ വല്ലാതെ ഉയർന്നുപോയോ?" (38:75). ഇവിടെ സൃഷ്ടിയുടെ യഥാർത്ഥമായ അസ്തിത്വം സ്രഷ്ടാവിലാണെന്നതുകൊണ്ടാണ് താൻ തന്റെ കരങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതിന് പ്രണമിക്കാൻ ദൈവം കല്പിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണ്. സ്രഷ്ടാവിനു പുറത്തുള്ള ഒരു അസ്തിത്വം സൃഷ്ടിക്കുണ്ടാകുമ്പോഴാണ് 'ദൂനില്ലാഹി' എന്ന ആശയം ഉടലെടുക്കുന്നത്".

കുറിപ്പുകാരൻ ഈ വരികളിൽ വ്യക്തമാക്കിയതും സൂചിപ്പിച്ചതുമായ മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും വിശുദ്ധ ഖുർആനിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം നങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമത്രെ. ഈ വരികൾ വിശ്വാസത്തിലെടുക്കുന്നവർ ബഹുദൈവാരാധനയെ താഹീദായി തെറ്റിദ്ധരിക്കുമെന്ന കാര്യം വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഇബ്രാഹിം(അ), ഇസ്മായീൽ(അ), ഇസഹാ(അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരെയും മലക്കുകളെയും ആരാധിക്കുന്നവർ അറേബ്യയിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഖുർആനിൽനിന്നും ഹദീസിൽനിന്നും ചരിത്രത്തിൽനിന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇവർ തങ്ങളുടെ ആരാധ്യരെ കണ്ടിരുന്നത് ഈശ്വരനു പുറത്തായി നിൽക്കുന്ന സമാന്തരമായ അസ്തിത്വ

ങ്ങൾ എന്ന നിലയായിരുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രം, പുത്രൻ, പുത്രിമാർ എന്നീ പരിഗണനകളിലായിരുന്നു. കുറിപ്പുകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച തൽബിയ്യത്തിൽ തന്നെയും 'ഈശ്വരന്റെ പങ്കുകാരൻ' ഈശ്വരന്റെ സ്വന്തമായും ഈശ്വരനു വേണ്ടി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നവരായാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. (ഇല്ലാ ശരീകൻ ഹുവ ലക തംലികു ഹു വമാമലക). അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രമായ ഇബ്രാഹീം(അ)യുടെ വിഗ്രഹം അല്ലാഹുവിന്റെ ഭവനമായ കഅ്ബയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ആരാധിച്ചിരുന്നവരും ഈസാ നബി(അ)യെ അന്നും ഇന്നും ദൈവപുത്രൻ എന്ന പേരിൽ ആരാധിക്കുന്നവരും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടി എന്ന നിലയിലും അല്ലാഹുവിനുള്ള ആരാധനയുടെ ഭാഗം എന്ന നിലയിലുമാണെന്ന കാര്യം സുവിദിതമാകുന്നു. "അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയോ, അവയെ കണ്ടത് അല്ലാഹുവിലോ ആയിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം" എന്ന് കുറിപ്പുകാരൻ എഴുതിയതിന്റെ വ്യക്തമായ സൂചന എന്താണ്? അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനെ അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി എന്ന ഭാവേന ആരാധിച്ചാൽ അത് താഹീദിന് വിരുദ്ധമാവില്ല എന്നല്ലേ? എന്നാൽ തനിക്കുവേണ്ടിയെന്നോ തന്റെ അംശമെന്നോ, തന്റെ സന്തതിയെന്നോ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞ് സൃഷ്ടിയെ ആരാധിച്ചാലും അല്ലാഹു അതിനെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത് 'ദൂനില്ലാഹി' എന്ന ഗണത്തിലായിരിക്കുമെന്നാണ് വി. ഖു 9:31 ൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നത്. 'ഈശ്വരനു പുറത്തെ സമാന്തര അസ്തിത്വമായി' ക്രിസ്ത്യാനികളാരും ഈസാ നബി(അ)യെ പരിഗണിക്കാതിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ഇബ്രാഹിമിനെ അല്ലാഹു 'ദൂനില്ലാഹി' എന്ന ഗണത്തിൽ പെടുത്തിയതിൽ നിന്ന് 'ദൂനില്ലാഹി' എന്ന വാക്യാംശത്തെയും ദൈവതദൈവതങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച കുറിപ്പുകാരന്റെ വിശകലനം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിരുദ്ധമാണെന്ന് സുതരാം വ്യക്തമാകുന്നു.

"അല്ലാഹുവിലും അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയും വല്ല വസ്തുവെയും കണ്ട് അതിന് പ്രണമിക്കുന്നതുപോലും പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമിൽ തെറ്റായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല" എന്ന വാചകവും ജനങ്ങളെ ബഹുദൈവാരാധനയിലേക്ക് നയിക്കുന്നതത്രെ. താഹീദിന്റെ കാര്യത്തിൽ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാം - പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാം എന്നിങ്ങനെ യാതൊരു ഭേദവും ഇല്ലെന്നത്രെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. ഇബ്രാഹിമിന് അല്ലാഹുവിന് മാത്രം സമർപ്പിക്കുക, ഇബ്രാഹിമിൽ അല്ലാഹുവോട് ആരെയും പങ്കുചേർക്കാ

മുന്യതന്നെ അറബികൾ ആചരിച്ചിരുന്ന ഹജ്ജ് എന്ന ഉപാസനയിൽ അവർ ചൊല്ലിയിരുന്ന തൽബിയത്തിൽപോലും ഈശ്വരനുള്ള ഈ പങ്കുകാരുടെ കാര്യം അവർ എടുത്തു പറഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആരാധനക്കായി അവർ തിരഞ്ഞെടുത്ത വസ്തുക്കളെ 'ദുനില്ലാഹി' (അല്ലാഹുവിന് പുറത്തുള്ളവ) എന്ന് നിലക്കാണ് വിശുദ്ധ ഖുർ ആൻ പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. അതായത് ആ വസ്തുതകളെ അവർ ആരാധിച്ചിരുന്ന അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയോ അവയെ കണ്ടത് അല്ലാഹുവിലോ ആയിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം. അല്ലാഹു എന്ന പരമസത്യത്തിന്റെ ഉണ്മയിൽ എല്ലാറ്റിന്റെയും അസ്തിത്വം ദർശിക്കുന്ന ദർശനപരമായ വികാസം അറബ് സാമാന്യജനതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അല്ലാഹുവിലും അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയും വല്ല വസ്തുവെയും കണ്ട് അതിനെ പ്രണമിക്കുന്നതുപോലും പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമിൽ തെറ്റായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്നതിന് ഖുർആനിൽ നിന്നു തന്നെ തെളിവ് ലഭിക്കുന്നുമുണ്ട്. തന്റെ സുന്ദരമായ ഒരു ആവിഷ്കരണമായ ആദമിനു മുമ്പിൽ പ്രണമിക്കാൻ അല്ലാഹു മലക്കുകളോടു കല്പിക്കുന്നത് ഖുർആനിൽ വായിക്കാമല്ലോ. അത്തരം സുജുദിന് വിസമ്മതിച്ച ഇബ്ലീസിലേക്ക് അല്ലാഹു പറയുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. "എന്റെ കൈകൾ കൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചതിന് പ്രണമിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് നിന്നെ തടഞ്ഞത് എന്തൊന്നാണ്? നീ അഹന്ത നടിക്കുന്നുവോ? അല്ലെങ്കിൽ നീ വല്ലാതെ ഉയർന്നുപോയോ?" (38:75). ഇവിടെ സൃഷ്ടിയുടെ യഥാർത്ഥമായ അസ്തിത്വം സ്രഷ്ടാവിലാണെന്നതുകൊണ്ടാണ് താൻ തന്റെ കരങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതിന് പ്രണമിക്കാൻ ദൈവം കല്പിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണ്. സ്രഷ്ടാവിനു പുറത്തുള്ള ഒരു അസ്തിത്വം സൃഷ്ടിക്കുണ്ടാകുമ്പോഴാണ് 'ദുനില്ലാഹി' എന്ന ആശയം ഉടലെടുക്കുന്നത്".

കുറിപ്പുകാരൻ ഈ വരികളിൽ വ്യക്തമാക്കിയതും സൂചിപ്പിച്ചതുമായ മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും വിശുദ്ധ ഖുർആനിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥപ്രകാശങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമത്രെ. ഈ വരികൾ വിശ്വാസത്തിലെടുക്കുന്നവർ ബഹുദൈവാരാധനയെ തൗഹീദായി തെറ്റിദ്ധരിക്കുമെന്ന കാര്യം വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഇബ്റാഹിം(അ), ഇസ്മായീൽ(അ), ഈസാ(അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരെയും മലക്കുകളേയും ആരാധിക്കുന്നവർ അറേബ്യയിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഖുർആനിൽനിന്നും ഹദീസിൽനിന്നും ചരിത്രത്തിൽനിന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇവർ തങ്ങളുടെ ആരാധ്യരെ കണ്ടിരുന്നത് ഈശ്വരനു പുറത്തായി നിൽക്കുന്ന സമാന്തരമായ അസ്തിത്വ

ങ്ങൾ എന്ന നിലക്കായിരുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രം, പുത്രൻ, പുത്രിമാർ എന്നീ പരിഗണനകളിലായിരുന്നു. കുറിപ്പുകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച തൽബിയത്തിൽ തന്നെയും 'ഈശ്വരന്റെ പങ്കുകാർ' ഈശ്വരന്റെ സ്വന്തമായും ഈശ്വരനു വേണ്ടി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നവരായുമാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. (ഇല്ലാ ശരീകൻ ഹുവ ലക തംലികു ഹു വമാമലക). അല്ലാഹുവിന്റെ മിത്രമായ ഇബ്റാഹിംനബി(അ)യുടെ വിഗ്രഹം അല്ലാഹുവിന്റെ ഭവനമായ കഅ്ബയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ആരാധിച്ചിരുന്നവരും ഈസാ നബി(അ)യെ അന്നും ഇന്നും ദൈവപുത്രൻ എന്ന പേരിൽ ആരാധിക്കുന്നവരും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടി എന്ന നിലയിലും അല്ലാഹുവിനുള്ള ആരാധനയുടെ ഭാഗം എന്ന നിലയിലുമാണെന്ന കാര്യം സുവിദിതമാകുന്നു. "അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത് അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയോ, അവയെ കണ്ടത് അല്ലാഹുവിലോ ആയിരുന്നില്ല എന്നർത്ഥം" എന്ന് കുറിപ്പുകാരൻ എഴുതിയതിന്റെ വ്യക്തമായ സൂചന എന്താണ്? അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനെ അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി എന്ന ഭാവേന ആരാധിച്ചാൽ അത് തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമാവില്ല എന്നല്ലേ? എന്നാൽ തനിക്കുവേണ്ടിയെന്നോ തന്റെ അംശമെന്നോ, തന്റെ സന്തതിയെന്നോ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞ് സൃഷ്ടിയെ ആരാധിച്ചാലും അല്ലാഹു അതിനെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത് 'ദുനില്ലാഹി' എന്ന ഗണത്തിലായിരിക്കുമെന്നാണ് വി. ഖു 9:31 ൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നത്. 'ഈശ്വരനു പുറത്തെ സമാന്തര അസ്തിത്വമായി' ക്രിസ്ത്യാനികളാരും ഈസാ നബി(അ)യെ പരിഗണിക്കാതിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ഇബാദത്തിനെ അല്ലാഹു 'ദുനില്ലാഹി' എന്ന ഗണത്തിൽ പെടുത്തിയതിൽ നിന്ന് 'ദുനില്ലാഹി' എന്ന് വാക്യാംശത്തെയും ദൈവതദൈവങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച കുറിപ്പുകാരന്റെ വിശകലനം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിരുദ്ധമാണെന്ന് സുതരാം വ്യക്തമാകുന്നു.

"അല്ലാഹുവിലും അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയും വല്ല വസ്തുവെയും കണ്ട് അതിന് പ്രണമിക്കുന്നതുപോലും പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമിൽ തെറ്റായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല" എന്ന വാചകവും ജനങ്ങളെ ബഹുദൈവാരാധനയിലേക്ക് നയിക്കുന്നതത്രെ. തൗഹീദിന്റെ കാര്യത്തിൽ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാം - പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാം എന്നിങ്ങനെ യാതൊരു ഭേദവും ഇല്ലെന്നത്രെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവിന് മാത്രം സമർപ്പിക്കുക, ഇബാദത്തിൽ അല്ലാഹുവോട് ആരെയും പങ്കുചേർക്കാ

തിരിക്കുക എന്ന് പഠിപ്പിക്കാൻ മുഴുവൻ ദൈവദൂതന്മാരും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് 39:65, 16:36 എന്നീ വചനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. തൗഹീദിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പ്രസക്തമാകുന്ന ദിവ്യത്വ കല്പനയോടെയുള്ള സുജൂദ് അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആർക്കും സമർപ്പിക്കാൻ അവൻ ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. മലക്കുക്കൾ പ്രണാമമർപ്പിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനായിരിക്കും എന്ന് 7:206 ൽ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. രാവ്യം പകലും സൂര്യനും ചന്ദ്രനും അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളാണെന്നും എന്നാൽ ആയത്തുകൾക്കൊന്നും സുജൂദ് ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നും സുജൂദ് സ്രഷ്ടാവായ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമേ ചെയ്യാൻ പാടുള്ളുവെന്നും ഏകദൈവാരാധകരുടെ മുഴുവൻ നിലപാട് ഇതായിരിക്കണമെന്നും 41:37 ൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സൃഷ്ടികൾ പരസ്പരം ആദരവ് കാണിക്കാൻ വേണ്ടി ആരാധനാ ഭാവമില്ലാതെ ചെയ്യുന്ന പ്രണാമം തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമായ കാര്യമല്ല. ഈ പ്രണാമം മലക്കുക്കൾ ആദമിന് മുമ്പിൽ ചെയ്തതും, യൂസുഫിനു മുമ്പിൽ സഹോദരന്മാർ ചെയ്തതും സുജൂദിലെ അദ്വൈതത്തിന് തെളിവായി ഉന്നയിക്കുന്നതിന് യാതൊരു ന്യായവുംമില്ല. അല്ലാഹുവെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ എന്ന വാദം ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത് ഇബ്ലീസാണെന്ന് 'വഅള്' പറഞ്ഞു നടക്കുന്ന ചില പുരോഹിതന്മാർക്ക് മാത്രമേ ഉപര്യക്തവാചകന്മാർക്ക് യോജിക്കാൻ കഴിയൂ.

സൃഷ്ടിയുടെ അസ്തിത്വവും സ്രഷ്ടാവിന്റെ അസ്തിത്വവും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒന്നായതുകൊണ്ടാണ് ആദമിനെ പ്രണമിക്കാൻ അല്ലാഹു മലക്കുക്കളോട് കല്പിച്ചത് എന്ന വാദം വളരെ അപകടകരമാണ്. എല്ലാ സൃഷ്ടികളും അല്ലാഹുവിന്റെ സുന്ദരാവിഷ്കാരവും 'ആയത്തും' (ദൃഷ്ടാന്തം) ആണ് എന്നതിനാൽ ഈ വാദപ്രകാരം ഏത് സൃഷ്ടിയെ പ്രണമിക്കാതിരുന്നതും ആജ്ഞാലംഘനമാണെന്നും അഹന്തയാണെന്നും വരും. മനുഷ്യൻ യാതൊരു സൃഷ്ടിയെയും പ്രണമിക്കരുതെന്നു പഠിപ്പിച്ച മുഹമ്മദ് നബി(സ) ഈ വാദപ്രകാരം ദൈവികാജ്ഞ ലംഘിക്കാനും അഹന്ത നടിക്കാനും മാനവരാശിയെ ആഹ്വാനം ചെയ്ത ആളാണെന്ന് വരും. അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരെയും പ്രണമിക്കാതിരുന്ന നബി(സ)യും അലി(റ) ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഖലീഫന്മാരും സഹാബിപ്രമുഖരും ആദമിനു അർപ്പിക്കപ്പെട്ട പ്രണാമത്തിൽ നിന്ന് അദ്വൈതതത്ത്വം ഉൾക്കൊള്ളാൻ മാത്രം 'ദർശനപരമായ വികാസം' പ്രാപിക്കാത്തവരായിരുന്നുവെന്നും വരും. പോരാ, ദൈവത്തിന്റെ സുന്ദരാവിഷ്കാരങ്ങളും അവതാരങ്ങളുമെന്ന നിലയിൽ ദേവീദേവന്മാരെ പ്ര

ണമിക്കുന്ന അദ്വൈതവാദികളുടെ നിലപാട് തൗഹീദിന് വിരുദ്ധമല്ലെന്നും വരും. ഇസ്ലാമിന്റെ ദാർശനിക പൂർണ്ണത സുഹീ-അദ്വൈതത്തിലാണെന്ന് സമർത്ഥിക്കാൻ വേണ്ടി നടത്തിയ വാചകസർത്തുകളുടെ അനിവാര്യ താല്പര്യമാണിതൊക്കെ.

ഇതൊന്നും അഹ്മദ് കൂട്ടി സാഹിബിന്റെ ലേഖനം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയേടത്തെ കൃഴപ്പമല്ല. ലേഖനത്തിൽ നിന്ന്, ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്ത ഭാഗം മാത്രമല്ല സാമാന്യം സ്ഥൂലമായ ആ ലേഖനം മുഴുവനും തൗഹീദിനെ തകിടം മറിക്കുന്നതാണ്. തൽസംബന്ധമായി ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങൾ ശബ്ദബിലെ എന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഇനി അദ്വൈതത്തിന്റെ കത്തിലെ ന്യായവാദങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി പരിശോധിക്കാം: എല്ലാ സൃഷ്ടികളും ആത്യന്തികമായ അർത്ഥത്തിൽ നിരർത്ഥകം (ബാതിൽ) ആണെന്ന വാദം വിശുദ്ധ ഖുർആന് വിരുദ്ധമത്രെ. "ആകാശത്തെയും ഭൂമിയെയും അവയ്ക്കിടയിലുള്ള യാതൊന്നിനെയും 'ബാതിൽ' (നിരർത്ഥകം) ആയിക്കൊണ്ട് നാം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല" (വി.ഖു. 38:27) "ഉപരിലോകങ്ങളെയും ഭൂമിയെയും അവയ്ക്കിടയിലുള്ളതിനെയും 'ഹഖ്' (യാഥാർത്ഥ്യം) പ്രകാരമല്ലാതെ നാം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല" (വി.ഖു. 15:85) "നിങ്ങളെ നാം 'അബ്ഥ്' (നിർലക്ഷ്യം-നിരർത്ഥകം) ആയിക്കൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നാണോ നിങ്ങൾ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്?" (23:115) സ്രഷ്ടാവ് പരമമായ യാഥാർത്ഥ്യം, സൃഷ്ടികൾ അവന്റെ ഹിതപ്രകാരം നിലവിൽ വന്നതും അവൻ തീരുമാനിക്കുമ്പോൾ നശിക്കുന്നതുമായ യാഥാർത്ഥ്യം. ഇതാണ് ഖുർആനിക ദർശനം. ഇതിന് ദാർശനിക മൂല്യം പോരെന്ന് നമുക്ക് തോന്നിയാൽ നാം എത്തിച്ചേരുന്നത് ഇബ്ലീസിന്റെ വേദാന്തത്തിലായിരിക്കും. അതനുസരിച്ച്-സൃഷ്ടിപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരു മാനം നിരർത്ഥകവും മറ്റേ മാനം പുജനീയവുമായിരിക്കും. 'സൃഷ്ടിപ്രപഞ്ചത്തിന് യഥാർത്ഥ-ഉണ്മയില്ലാത്തതിനാൽ അത് നിരർത്ഥകം. സൃഷ്ടിയുടെ ഉണ്മയും സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണ്മയും ആത്യന്തികമായി ഒന്നുതന്നെയായിരിക്കാൻ ഏത് സൃഷ്ടിയും പുജനീയം' ഇതാണ് ശിർക്കിനെ തൗഹീദാക്കി മാറ്റുന്ന ഇബ്ലീസിന്റെ 'സുന്ദരവും ദാർശനികമായി അഗാധതയുള്ളതുമായ' ഭാഷ്യം. ഈ ഭാഷ്യം ഉൾക്കൊള്ളാൻ പര്യാപ്തമായ 'ദർശനപരമായ വികാസം' അന്തിമപ്രവാചകരുടെ പ്രഥമ സംബോധിതരും അവസാനത്തെ രിസാലത്തിന്റെ പ്രഥമ പ്രയോക്താ

പുലർത്തുന്നവർക്ക് ഗ്രഹിക്കാനാകാത്ത ഏറ്റവും പരോക്ഷമായ സത്യവുമാണ് അല്ലാഹു എന്നും, എല്ലാറ്റിനേക്കാളും മുസ് ഉണ്ടായിരുന്നവനും എല്ലാറ്റിന്റെയും നാശത്തിനു ശേഷം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നവനുമാണ് അല്ലാഹു എന്നുമാണ് ചില വ്യാഖ്യാതാക്കാൾ ഈ വാക്യത്തിന് വിശദീകരണം നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ഏകദേശം ഇതുപോലുള്ള ഒരു വിശദീകരണത്തിലേക്ക് മുസ്ലിം ഉദ്ധരിച്ച ഒരു ഹദീസും വെളിച്ചം വീശുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദൈതം അവിടെയൊന്നും കടന്നു വരുന്നില്ല. ഈ വാക്യത്തെ അദ്ദൈതത്തിലേക്ക് വലിച്ചിടുകുന്നത് സുഹികളുടെ ഭാവനാവിലാസം മാത്രമാകുന്നു.

ഇസ്ലാമിന് ശരീഅത്ത്, താരീഖത്ത്, മഅ്രിഫത്ത്, ഹഖീഖത്ത് എന്നിങ്ങനെ നാലു ഘട്ടങ്ങൾ അല്ലാഹുവോ പ്രവാചകന്മാരോ നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. അല്ലാഹുവല്ലാതെ യാതൊരു ദൈവവും ഇല്ല എന്നതാണ് ഇസ്ലാമിലെ പരമമായ യാഥാർഥ്യം (ഹഖീഖത്ത്). ആ യാഥാർഥ്യം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതക്രമമാണ് ശരീഅത്ത്. ഇതിനെത്തന്നെയാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ (72:16) താരീഖത്ത് (ജീവിത സരണി) എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്നും തിരുസുന്നത്തിൽ നിന്നും ആർജിക്കുന്ന മുഴുവൻ ദീനീവിജ്ഞാനവും യഥാർത്ഥത്തിൽ 'മഅ്രിഫത്തി'ന്റെ ഭാഗം തന്നെയാണ്. ശരീഅത്തിനപ്പുറം കടന്നിട്ടുള്ള ഒരു ഘട്ടവും ഇസ്ലാമിലില്ല. അതൊക്കെ സുഹികൾ കെട്ടിച്ചമച്ചതാണ്. മുഹമ്മദ് നബി (സ) ഉത്തമസമൂഹത്തിന്, ഉത്തമ തലമുറക്ക് നൽകിയ ആദ്ധ്യാത്മിക പരിശീലനം അല്ലാഹുവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെയും നിയമങ്ങളെയും ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള തസ്കിയത്ത് ആയിരുന്നു. ഈ തസ്കിയത്തിലൂടെയാണ് മുസ്ലിം സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠ വ്യക്തിത്വങ്ങളായ നാലു ഖലീഫന്മാരും പ്രവാചകപത്നിമാരും സാർഗം വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട സഹാബിമാരും മഹതാത്തിന്റെ ഉന്നത ശ്രേണിയിലെത്തിയത്. സുഹീദാഷ്യപ്രകാരം ഇവരാരും ശരീഅത്തിനപ്പുറമുള്ള അതിശ്രേഷ്ഠവും മഹോന്നതവുമായ സോപാനങ്ങളിൽ എത്തിയിട്ടില്ല. ഹല്ലാജും ശരീഅത്തിന് അതീതരെന്ന ഭാവിച്ച കുറച്ചാളുകളുമാണ് സുഹികളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ശരീഅത്ത് മുറുകെ പിടിച്ച സഹാബീ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെക്കാൾ പരമയാഥാർഥ്യം പ്രാപിച്ചവർ! സുഹികൾ നിർവചിച്ച അർഥത്തിലുള്ള താരീഖത്തിനെയും മഅ്രിഫത്തിനെയും ഹഖീഖത്തിനെയും സംബന്ധിച്ച് റസൂലും (സ) സഹാബികളും സംസാരിച്ചിട്ടേയില്ല. ഇങ്ങനെ യാതൊരു തെളിവുമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ റസൂലി(സ)ന്റെയും ദീനാർന്റേയും പേരിൽ

വെച്ചുകെട്ടുക എന്ന ധിക്കാരം മാത്രമല്ല ഈ അദ്ദൈത ദർശനക്കാർ ചെയ്യുന്നത്. റസൂലും (സ) സഹാബികളും മുറുകെ പിടിച്ച ശരീഅത്ത് കൊണ്ട് തൗഹീദ് പൂർണ്ണമാവുകയില്ലെന്നും, തങ്ങളുടെ ഭാവനാവിലാസം കൊണ്ടേ ഇസ്ലാമിന് ദാർശനിക ഒഴുനതും കൈവരികയുള്ളുവെന്നും വളരെ തന്ത്രപരമായി സമർത്ഥിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നു ഇവർ. മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ തൗഹീദ് ദൈവങ്ങളുടെ ബഹുതാത്തെ നിഷേധിച്ച് ഏകദൈവത്വം സ്ഥാപിക്കലായിരുന്നുവെന്നാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ (38:5) നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. കുറിപ്പുകാരൻ പറയുന്നു: സൃഷ്ടിയെയും സ്രഷ്ടാവിനെയും ഒന്നാക്കുക എന്ന അദ്ദൈതമാണ് തൗഹീദിന്. അല്ലാഹുവെയും കൂടി 'ദർശനപരമായി വികാസം പ്രാപിക്കാത്ത'വരുടെ കൂട്ടത്തിലേക്ക് തരംതാഴ്ത്തുന്ന ഈ നിലപാടിനെപ്പറ്റി എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ.

മുഹമ്മദ് നബി(സ)ക്ക് നാല്പതാം വയസ്സ് മുതൽക്കേ ശ്രേഷ്ഠതയുള്ളുവെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. എന്നാൽ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രാരംഭവും ഒടുക്കവും മുഹമ്മദ് നബി(സ)യിലാണെന്ന് അല്ലാഹുവോ റസൂലോ (സ) അറിയിച്ചുതന്നിട്ടില്ലാത്തതിനാലും ഈ വിഷയത്തിൽ അല്ലാഹുവേക്കാളും റസൂലി(സ)നേക്കാളും അഭിജ്ഞരായിട്ട് മറ്റാരുമും ഗണിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാലും 'ഖുറാഫാത്തി' നെ അങ്ങനെത്തന്നെ കണക്കാക്കാനേ കഴിയൂ. പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമിലാണ് 'സാക്ഷാൽ തൗഹീദായ' അദ്ദൈതമുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് ജല്ലിക്കുകയും, മുഹമ്മദീയ ശരീഅത്ത് വിട്ട് മുന്നോട്ട് പോയാലേ ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം ലഭിക്കൂ എന്ന് സിദ്ധാന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ അന്തിമ വിശകലനത്തിൽ മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ തള്ളിപ്പറയുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. നബിതിരുമേനി(സ)യുടെ തസ്കിയത്തിനും തഅ്ലീമിനും മുല്യം കല്പിക്കാതെ സ്വയം മെനഞ്ഞെടുത്ത ദർശനവിശേഷങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ മിത്തിൽ മുക്കിപ്പൊരിച്ചതുകൊണ്ട് കാര്യമൊന്നും ഇല്ല. മുഹമ്മദ് എന്ന പദത്തിൽ 'കുൻ' എന്ന വചനം വഴി രൂപം കൊണ്ട എല്ലാമെല്ലാം അടങ്ങുന്നു എന്ന ജല്ലനത്തിനും യാതൊരു പ്രമാണത്തിന്റെയും പിൻബലമില്ല. മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ ഒരേ സമയം വാനോളം ഉയർത്തുകയും പാതാളത്തോളം താഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്ന സമീപനം അദ്ദൈതദർശനത്തിലെ ആന്തരവൈരുദ്ധ്യത്തെക്കുറിച്ച് നേരത്തെ പറഞ്ഞ വസ്തുതകളെ ദൃഢീകരിക്കുന്നതത്രെ.

അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ച് 'ഹുവൽ അറുവു വൽ ആഖിറുവല്ലാഹിറു വൽബാതിനു' എന്ന് പറഞ്ഞതിനു കുറിപ്പുകാരൻ നൽകിയ ഭാഷ്യവും പ്രവാചകവൃക്തിതാതെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന വിവരണവും തമ്മിൽ വളരെ കുറച്ചു വ്യത്യാസമുള്ളു. തുടക്കം മുതൽ ഒടുക്കം വരെ വസ്തുതകളും ആശയങ്ങളും അടക്കം എല്ലാമെല്ലാം മുഹമ്മദ് എന്ന പദത്തിൽ അടങ്ങുന്നു എന്നാണല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തം. എല്ലാ സൂഷ്ടികളും സ്രഷ്ടാവിൽ അടങ്ങുന്നു എന്ന് ഒരിക്കലും, എല്ലാ സൂഷ്ടികളും മുഹമ്മദ് നബി(സ)യിൽ അടങ്ങുന്നു എന്ന് മറ്റൊരിക്കലും പറയുന്ന കുറിപ്പുകാരൻ മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ കാണുന്നത് സൂഷ്ടിയായിട്ടോ സ്രഷ്ടാവായിട്ടോ? അതല്ല, കുറിപ്പുകാരന്റെ അദ്വൈതത്തിൽ രണ്ടു 'പാരമാർത്ഥിക ഉണ്മ'കളുണ്ടോ? എങ്കിൽ അത് തന്നെയല്ലേ അദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന ദൈവതം എന്ന ശിർക്ക് ?

സൂഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ പരിഗണിക്കുക എന്ന് കുറിപ്പുകാരൻ തന്റെ ലേഖനത്തിൽ എഴുതിയത് സൂഷ്ടിയെ സ്രഷ്ടാവിൽ പരിഗണിച്ച് ആരാധിക്കുക എന്ന് ഞാൻ തെറ്റായി വായിച്ചുവെന്നാണ് കുറിപ്പുകാരന്റെ ഒരു പരാതി. താൻ എഴുതിയത് എന്തെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ ഒരിക്കൽ കൂടി സൂക്ഷ്മമായി വായിച്ചാൽ എന്റെ 'വായന' തികച്ചും ശരിയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോധ്യപ്പെടും. ആരാധ്യവസ്തുക്കളെ അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയോ അല്ലാഹുവിലായോ പരിഗണിക്കാതിരുന്നത് കൊണ്ടാണ് അറബികളുടെ ബഹുദൈവാരാധന ശിർക്കായി (അതായത് ദുനില്പാഹി എന്ന നിലയിൽ) അല്ലാഹു പരിഗണിച്ചത് എന്നെഴുതിയാൽ അതിൽ നിന്ന് ന്യായമായും ഗ്രഹിക്കേണ്ടത് 'അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി' എന്ന നിലയിലും 'അല്ലാഹുവിൽ കണ്ടു' കൊണ്ടും ഒരു സൂഷ്ടിയെ ആരാധിച്ചാൽ അത് ശിർക്കാവില്ല എന്നുതന്നെയാണ്. പൂർവ്വ മുഹമ്മദീയ ഇസ്ലാമിൽ അദ്വൈതഭാവേന സൂഷ്ടിയെ പ്രണമിക്കുന്നത് കുറ്റമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം സമർഥിച്ചതിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതും ഞാൻ 'വായിച്ചത്' തന്നെയാണ്.

ആയത്തുകളെയും ശിആറുകളെയും കുറിപ്പുകാരൻ കുട്ടിക്കുഴച്ചതിനോടും എനിക്ക് യോജിക്കാനാവില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള സകല ചരാചരങ്ങളും അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകൾ അഥവാ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു. ഇവയെയെല്ലാം മതചിഹ്നങ്ങളായി ഗണിച്ച് ആദരിക്കുവാനല്ല ഇസ്ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. വേദങ്ങൾ, ദുതന്മാർ, ആരാധനാലയ

ങ്ങൾ, തീർത്ഥാടനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ചുരുക്കം ചിലതിനെ മാത്രമാണ് അല്ലാഹു ശിആറുകളായി നിശ്ചയിച്ച് ആദരിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചത്. ഇതിനെ അദ്വൈതവാദത്തിന് തെളിവാക്കുന്ന പക്ഷം ശിആറുകളല്ലാത്ത സൂഷ്ടികൾ അദ്വൈതത്തിന് പുറത്താണെന്ന് വരും. കുറിപ്പുകാരന് അത് അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ.

ഹജറുൽ അസ്വദ്, കഅ്ബ, സഹാ, മർവ എന്നിവ അല്ലാഹു എന്ന അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളാണെന്ന് അല്ലാഹുവോ റസൂലോ(സ) പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. വെറുതെ എന്തിനാണ് ഓരോ അസംബന്ധങ്ങൾ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്നത്? അല്ലാഹു സൂഷ്ടിച്ചതിൽ നിന്ന് അല്ലാഹു തെരഞ്ഞെടുത്തതിനെ അല്ലാഹുവോ റസൂലോ(സ) നിർദ്ദേശിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആദരിക്കുക എന്ന നേരെ ചൊവ്വെയുള്ള നിലപാട് കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാൻ സുഫികൾക്ക് എന്താണിത്ര പ്രയാസം? അല്ലാഹുവിന്റെ ദൃശ്യവേദി, അവനാകുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ അക്ഷരം തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ പദപ്രയോഗങ്ങൾ മനഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്നത് സൂഷ്ടിപുഷ്കൽ തൗഹീദിന്റെ മറവിൽ ചില ന്യായങ്ങളും മാനങ്ങളും കണ്ടെത്താൻ വേണ്ടിയല്ലെങ്കിൽ മറ്റേന്തിനാണ്?

“അല്ലാഹുവിനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ വേദാന്തികളുടേതിൽ നിന്നും മറ്റും ഒട്ടും പുറകിലല്ല ഖുർ ആൻ സമർപ്പിക്കുന്ന ദർശനം” എന്ന് എഴുതുമ്പോൾ ഏത് വേദാന്തികളെയാണ് കുറിപ്പുകാരൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? ഇഷ്ടദേവതാ സങ്കല്പത്തിലൂടെ ബഹുദൈവാരാധനക്ക് ദാർശനിക പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുന്ന ഹൈന്ദവ അദ്വൈതവേദാന്തികളെയാണോ? എങ്കിൽ അവരുടെ ദർശനത്തിന്റെ ഒട്ടും പുറകിലല്ല ഖുർആനിക ദർശനം എന്ന് പറയുന്നത് കടുത്ത ദൈവനിന്ദയാണെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്.

“മുശ്രിക്കിന്റെ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽ സ്വാർത്ഥതയും തവക്കുലിന്റെ കുറവുമാണ് പ്രകടമാകുന്നത്” എന്ന് കുറിപ്പുകാരൻ എഴുതിയതിന്റെ പൊരുൾ വ്യക്തമല്ല. ഈസാ നബി(സ) യോടും കന്യാമർയമിനോടും നിസ്വാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർ അപ്പോൾ തൗഹീദിന്റെ മാർഗത്തിൽ തന്നെയാണോ ?

അലി (റ) പറഞ്ഞതായി ഉദ്ധരിച്ച 'റ അയ്തുല്ലാഹ മഅഹു വഖബ്ലഹു' എന്ന വാക്കിൽ നിന്ന് അദ്വൈതവാദത്തിന് തെളിവ്

കണ്ടെത്താൻ ഒരു ന്യായവുമില്ല. 'മഅഹു' എന്നതിന് അതിന്റെ കൂടെ എന്നും 'ഖബ്ലഹു' എന്നതിന് അതിന്റെ മുമ്പ് എന്നുമാണല്ലോ അർത്ഥം. 'അല്ലാഹുവെ അതിന്റെ കൂടെ ഞാൻ കണ്ടു' എന്ന് പറയുമ്പോൾ കൺകാഴ്ചയല്ല ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് വ്യക്തമാണ്. കണ്ണുകൊണ്ട് ഒരു വസ്തുവെ കാണുമ്പോൾ അതോടൊപ്പം അകക്കണ്ണ് കൊണ്ടു അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെയും ഞാൻ കാണും എന്ന് പറഞ്ഞാൽ ആ വസ്തുവും സ്രഷ്ടാവും രണ്ടല്ല എന്ന് വരുന്നില്ല. ഒരു വസ്തുവെ നേരിൽ കാണുമ്പോൾ അതിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനും മുമ്പേ നിലവിലുള്ള സ്രഷ്ടാവിനെ അകക്കണ്ണുകൊണ്ട് ഞാൻ കാണും എന്ന് പറയുമ്പോഴും സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും ആത്യന്തികമായി ഒന്നാണെന്ന് വരുന്നില്ല. ഇനി 'വഹീഹി' എന്ന വാക്കിനെ അദ്വൈതത്തിന് തെളിവാക്കുന്ന പക്ഷം ഇതുവരെ കുറിച്ചുകാരൻ എഴുതിയതൊക്കെ കീഴ്മേൽ മറിയും. 'സ്രഷ്ടാവിൽ സൃഷ്ടിയെ കാണുക' എന്നാണല്ലോ കുറിച്ചുകാരൻ ആവർത്തിച്ച് എഴുതിയത്. എന്നാൽ അലി (റ) പറഞ്ഞതായി ഉദ്ധരിച്ചത് 'സൃഷ്ടിയിൽ സ്രഷ്ടാവിനെ കണ്ടു' എന്നത്രെ.

ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം ചുർആനിനും സുന്നത്തിനും അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം കല്പിക്കാതെ ഭാവനാശാലികളായ മനുഷ്യരുടെ സുന്ദരമായ ആശയാവിഷ്കാരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പോകുന്നതാണ്. ഈ സൗന്ദര്യോപാസന ഒരിക്കലും നമ്മെ ദൈവികസത്യത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയില്ല. ഞാനും കുറിച്ചുകാരനുമടക്കം ആരുടെ പാണ്ഡിത്യത്തിനും ഇസ്ലാമിൽ സ്ഥാനമില്ല. തെറ്റുപറ്റാത്ത പ്രവചകനു ശേഷമുള്ള ആരുടെ ചിന്തയും വെളിപാടിനും വചനത്തിനും ഇസ്ലാമിൽ യാതൊരു പ്രാമാണികതയുമില്ല.